

๖

เลิกฆ่า รักที่รุ่งโรจน์

#stopfighting #startloving

ใจฉันรักที่รุ่นเรา

#stopfighting #startloving

“ฉันก็แอบคบ”

แอบคบ...

“แบบไหนก็ได้ แต่เราสู้ไปด้วยกัน”

สู้ไปด้วยกัน... เพลงสมุรนิกภาพเธอกับเขาจับมือเดินไป

ด้วยกันทุกหนแห่ง นิกภาพตอนใช้ชีวิตกับเขาที่บ้านหลังนั้นซึ่ง

รายล้อมไปด้วยกุหลาบสายพันธุ์เดียวกับชื่อเธอ แต่ฉันหัวใจก็

อึมอึมเสียนจนน้ำตาเอ่อ เธอกำลังจะได้รับความสุขที่โหยหามา

นานแต่ไม่เคยไขว่คว้า แถมยังพลักไสมัน... เพลงสมุรพยักหน้า

กับอคิน กลับตาลตอนเขาโน้มหน้าเข้ามาใกล้ เปิดปากรับสัมผัส

ลึกซึ่งที่อคินมอบให้พร้อมทั้งหัวใจ

นี่ต่างหากจุดแตรระหว่างเขากับเธอ จุดที่เป็นจุดจริงๆ...

ใส่ ทุกตัวอักษร

ให้มันรักที่รุ่นเรา

ภัสรสา เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2568

บรรณาธิการเล่ม: ณิชฎฐ์

พิสูจน์อักษร: ณิชฎฐ์, PK

ออกแบบปก: Jaoanblue

ชื่อเรื่อง: Duckywee, Twentieone

ตัวอักษรในเล่ม: CS Prajad

ภาพประกอบในเล่ม: Mlpt

ภาพจิ๋บิในเล่ม: PA.

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย: บริษัท ภัสรสา พับลิชชิ่ง จำกัด

234/182 ม.1 ต.ลำผักกูด อ.ฉะบู่รี จ.ปทุมธานี 12110

อีเมล: pasrasaobook@gmail.com เว็บไซต์: www.pasrasaa.com

พิมพ์ที่: บริษัท กู๊ดเฮด พรินต์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด

ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ISBN 978-616-8290-20-0

ราคา 485 บาท

คำนำ

ครอบครัว ที่ควรเป็นเซฟโซน พ่อแม่ที่ควรช่วยโอบรับความรู้สึกของลูกในวันที่ลูกเจอกับสิ่งที่ย่าแยะ แต่มันไม่ใช่เลยสำหรับอคิน เพราะแม่คือคนที่ทำร้ายความรู้สึกและทำลายความรักของอคินให้พังทลายลง... นี่คือการคิดที่แวบขึ้นในหัวหลังจากที่อ่านเรื่องนี้จบ

อคิน ชายหนุ่มที่ต้องทำตัวให้แข็งแกร่งขึ้น เพื่อที่จะสามารถตัดจางกับแม่ของตัวเองได้บ้าง แต่ท้ายที่สุดเมื่อต้องเลือกจริงๆ ก็จำเป็นต้องเลือกแม่ของตัวเองมากกว่าความรักที่เคยคิดว่าจะฝ่าฟันเพื่อให้ได้มา

เพลงสมุทร หญิงสาวที่เคยหลบเลี่ยงความรักซึ่งบ่มเพาะขึ้นในใจของตัวเอง เพียงเพราะรู้ว่าหนทางแห่งความรักไม่ได้ราบรื่น ทว่าเมื่อพ่ายแพ้ให้กับเสียงของหัวใจ เธอก็พร้อมจะสู้

ความรักของรุ่นพ่อแม่ที่ส่งผลกระทบต่ออย่างยิ่งใหญ่ต่อความรักของรุ่นลูก พลัดที่อาจเห็นได้ทั่วไป แต่แตกต่างด้วยสไตล์การเล่าเรื่องที่เป็นเอกลักษณ์ของภัสสรสา ทำให้มีรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และต้องเสียน้ำตาในระหว่างที่ร่วมลุ้นไปกับความรักของรุ่นลูก

ทุกคนพร้อมที่จะลุ้นไปด้วยกันแล้วใช่ไหมคะ ถ้าพร้อมแล้วอย่ารอช้า พลิกเปิดหน้าถัดไปเลยคะ

ณัฐ

บรรณาธิการ

บทนำ

เรื่องอาจเริ่มจากวันนั้น...

วันทำงานแต่งงานของเพลงสมุทรกำลังจะจัดขึ้นในอีกสามเดือนข้างหน้า เธอกับภกฤตย์ผู้เป็นว่าที่เจ้าบ่าว นัดหมายกันไปลองชุดเจ้าบ่าวเจ้าสาวที่สั่งตัดไว้ เขาต้องบินมาจากเชียงใหม่ เพลงสมุทรเป็นฝ่ายจัดการเรื่องตัวเครื่องบินและที่พักให้เหมือนเคย

บ้านเธอมีสี่ห้องนอนก็จริง ทว่าทุกห้องต่างถูกจับจองเต็มอัตรา บ้านอื่นอาจมีห้องรับแขกไว้สำหรับให้แขกมาพักค้าง แต่บ้านเธอไม่มีห้องหนึ่งเป็นของพ่อกับแม่ ห้องหนึ่งเป็นของพี่สาวคนโตอย่างมุกมาตา ห้องหนึ่งเป็นของเธอ อีกห้องก็มีพักรักรักริมภา น้องสาวคนเล็กจับจอง เพลงสมุทรได้แต่บอกภกฤตย์ตอนเขางอแงเรื่องไม่ได้พักกับเธอว่า หลังแต่งงานก็ไม่ต้องไปนอนที่อื่น เพราะเขาสามารถนอนห้องเธอได้อยู่แล้ว

ตอนนี้หลังลองชุดและพูดคุยเรื่องการแก้ไขแล้ว ภกฤตย์มีนัดกับกลุ่มเพื่อนต่อ เธอจึงให้รถเขาไว้ใช้ ให้คำแนะนำและบัตรส่วนลดของร้านอาหารและดับกับเขา เขาจากไปแล้ว ตอนนี้เธอทำได้แค่นั่งรอ...

กระทั่งโทรศัพท์สั่นไหว หน้าจอบอกว่าน้องสาวคนเล็กโทรมาจึง

ชะโงกหน้าไปดูหน้าร้าน เห็นรถจอดอยู่จึงรีบบอกพนักงานในร้าน แล้ววิ่งออกไปขึ้นรถ ซึ่งน้องก็รีบขับรถออกทันทีที่กระนั้นก็ยังส่งเสียงมา

“แคไปส่งพี่เพลงก่อนมันยากมากเลยเธอ”

เพลงสมุทรถอนใจเฮือก แสร้งบ่นพึม “รู้งี้เรียกแท็กซี่ดีกว่า”

พัคตร์ร่ำภาเหลือบมองหน้าพี่แวบหนึ่ง ก่อนออกตัว “พัคตร์ไม่ได้บ่นเพราะต้องมารับนะ พักตร์แคบ่นเพราะไม่ชอบที่พี่กฤตย์ทิ้งพี่เพลง”

เพลงสมุทรหัวเราะเบาๆ พลังยื่นมือไปขยี้ผมน้อง “อย่าพูดคำนี้ต่อหน้าแม่นะ จะโดนดุเอาอีก หว่าพูดเป็นลาง”

พัคตร์ร่ำทางไปชั่วคราว ก่อนนึกได้ ไม่ควรพูดว่าว่าที่พี่เขยเธอทิ้งพี่สาวเธอสินะ ทั้งที่เธอไม่ได้หมายความไปถึงทั้งแบบนั้น แต่หมายถึงการให้พี่แก่วรอออยู่ร้านคนเดียวนี้ต่างหาก “พัคตร์ไม่ได้จะพูดแบบนั้น”

“พี่รู้งี้” บอกแล้วก็ก้มมองมือถือตน เพราะมันลั่นครืดขึ้นอีกครั้ง เห็นหมายเลขที่ไม่ได้บันทึกไว้ แต่เธอเริ่มจำได้แล้วเพราะพอประกาศเรื่องแต่งงานเมื่อต้นปี เบอร์นี้ก็โทรหาเธอบ่อยขึ้นเรื่อยๆ เดือนละครึ่งอาทิตย์ละครึ่ง สามวันครั้ง เพลงสมุทรถอนใจยาวก่อนกอดรับสายด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ครั้งนี้จะพูดใหม่คะ”

เพลงสมุทรนิ่งเงียบ รอฟัง กระทั่งสัญญาณถูกตัดไปแล้ว จึงโยนโทรศัพท์ลงตักอย่างหงุดหงิด

“โทรมาแล้วไม่พูดอีกแล้วเธอ”

พัคตร์ร่ำภาซึ่งรู้งี้เรื่องสายปริศนามาตลอดคงพอเดาได้ จึงถามมาอย่างนั้น เพลงสมุทรส่งเสียงตอบรับอยู่ในลำคอ ก่อนหยิบมือถือขึ้นมาดูอีกเพราะมันลั่นครืดเป็นจังหวะลั่นๆ... *มีข้อความใหม่*

เพลงสมุทรเปิดดูแล้วขมวดคิ้ว เป็นลิงก์ของเฟซบุ๊ก มีชื่อผู้ใช้และรหัสผ่านให้ด้วย เล่นบ่นให้ความอยากรู้พุ่งสูงมาขนาดนี้ แน่นอนว่าเพลงสมุทรกดลิงก์ล็อกอินเข้าระบบทันที พบว่าแม้จะมีล็อกอินสองชั้น แต่เธอก็เข้าระบบได้ราวกับอีกฝั่งคอยกดอนุญาตให้อยู่แล้ว... ชื่อบัญชี

บอกให้รู้ว่าเจ้าของบัญชีนี้ชื่อติญญากรณ์ ฟัดไม่มีอะไรผิดปกติเท่าที่เลื่อน
ดูอยู่สองสามที จึงตัดสินใจเข้าหน้าโปรไฟล์

และนี่อึ้ง...

บัญชีนี้ไม่มีเพื่อนเลยแม้แต่คนเดียว เหมือนเป็นบัญชีที่เปิดมาเพื่อ
หลอกหลวง แต่ไม่ใช่ เพราะรูปที่โพสต์เป็นรูปของผู้หญิงคนหนึ่งถ่ายคู่
กับภักตย์ คนที่กำลังจะแต่งงานกับเธอ ไม่มีการแท็กหา ไม่มีคำบรรยาย
ประกอบภาพ เหมือนแค่ลงไว้เฉยๆ อาจเพื่อเก็บสำรองภาพ หรือไว้ดู
ยามต้องการกลับมาดู

เพลงสมุทราใจหายวับ แต่ก็ยังมีสติพอจะประคองหัวใจตัวเอง...
อาจเป็นเอโอก็ได้ เตี้ยวนี้เอโอทำได้เกือบทุกอย่าง ขอแค่ใช้คำสั่งที่
รอบคอบและรัดกุมพอ อาจเป็นผู้ไม่หวังดีอยากให้งานแต่งงานของเธอ
กับภักตย์พังгинท์

“อะไรเธอ”

น้องสาวคงผิดสังเกตุกับท่าทีและสีหน้าเธอ แต่เพราะน้องกำลัง
ขับรถ เพลงสมุทราจึงแค่บอก “เดี๋ยวถึงร้านกาแฟก่อน”

ซึ่งก็อีกไม่นานนัก พอพัคตร์รั่มภาจอดรถเรียบร้อย เพลงสมุทรา
ยื่นมือถือไปให้ดูพร้อมบอก “อย่าเพิ่งไว้วางใจ อาจจะเป็นเอโอ”

น้องเถหน้าจอลื่นดูอยู่ครู่ ก็หยิบมือถือตัวเองมาเปิด เพลงสมุทรา
มองแล้วรู้ว่าน้องเปิดอินสตาแกรมของเธอ อดถามไม่ได้

“ทำอะไรเธอ”

“พัคตร์จะเทียบหน้าตากับทรงผมของพี่ภักตย์กับช่วงเวลาในภาพ
ต่อให้เป็นเอโอก็ไม่น่าละเอียดขนาดนั้นใช่ไหมล่ะ”

ก็นั่นสินะ... พักตร์รั่มภาเด็กกว่าเธอสามปี กำลังเรียนมหาวิทยาลัย
ปีสุดท้าย ยังไม่ผ่านโลกมากนัก แต่ทักษะการสืบค้นข้อมูลโดยเฉพาะ
ผ่านโซเชียลมีเดียของเธอมีมากกว่าเธอ

หลังนั่งรอเงียบๆ อยู่ครู่ พักตร์รั่มภา ก็ถอนใจเฮือก

“พี่เพลง พักตร์ว่าไม่ใช่เอไอ มีภาพหนึ่งเป็นวันวาเลนไทน์เมื่อช่วงต้นปี เลื้อยผ้าหน้าผมพี่กฤตย์เหมือนกันปะะ เหมือนกินข้าวกับพี่เพลงเสร็จแล้วก็ไปหาผู้หญิงคนนี่ต่อ”

เพลงสมุทรใจหาย... ก้มมองหน้าจอบมือถือสองเครื่องที่น้องเปิดภาพให้เปรียบเทียบ ซึ่งจริง มันเป็นอย่างที่น้องบอกจริงๆ

“พักตร์ดูเมสเซนเจอร์ได้ไหม ถ้ามีอะไรแปลกๆ จริงๆ ก็ต้องอยู่ในเมสเซนเจอร์นี่แหละ”

เมสเซนเจอร์... โปรแกรมสนทนาออนไลน์ของเฟซบุ๊ก คิดอยู่ครู่ เพลงสมุทรก็บอก “พี่ขอเขาก่อน”

พักตร์ยิ้มภาคภูมิใจตามองบนแสดงท่าทีเหนื่อยหน่าย ที่แม้แต่เวลาแบบนี้ในหัวข้อแบบนี้พี่ก็ยังคงคำนึงถึงมารยาท แต่ไม่คัดค้าน

เพลงสมุทรส่งข้อความกลับไปที่หมายเลขปริศนา

‘ขออ่านเมสเซนเจอร์ได้ไหมคะ’

ใช้เวลาไม่นานราวกับทางนั้นรอกการติดต่ออยู่แล้ว

‘เชิญ’

เพลงสมุทรจึงพยักหน้ากับน้อง ซึ่งน้องก็เปิดเข้าเมสเซนเจอร์ ไล่ปิดหน้าจอบโดยไม่พูดอะไรอยู่ชั่วครู่ก็หันมามองหน้าเธอ เอ๋ยถ้าม

“พร้อมไหม”

เพลงสมุทรแน่ใจว่าน้องคงเจอข้อความสำคัญแล้ว หญิงสาวจึงอยู่ราวสามวินาทีก็พยักหน้า “พร้อม”

นั่นเองพักตร์ยิ้มภาจึงเอนตัวมาแล้วเลื่อนหน้าจอบมือถือให้อ่าน

‘ถ้าคิดจะแต่งงานเราก็หยุดดีไหม สงสารแฟนกิด’

‘แล้วไม่สงสารกิดเธอ เต้น กิดไม่ได้จะแต่งงานกับเพลงเพราะรักนะ เต้นก็รู้ข้อจำกัดของกิด กิดอยากได้เงินมาช่วยให้หน้าที่การงานมันดี พอได้ตำแหน่งดีๆ ได้ยศสูงๆ กิดจะเลิกกับเพลง แล้วเราจะได้อยู่ด้วยกัน’

‘เดินทำใจลำบากนะ สงสารทางนั้น ยังไงก็ผู้หญิงเหมือนกัน’

‘ไม่เหมือนตรงเพลงมีสามล้านให้คิดแน่ๆ คิดเองก็ไม่ได้อยากทำแบบนี้ แต่จะให้เดินมากัดก้อนเกลือกินกับกิดมันก็ได้ไหม กิดไม่
อยากให้เดินลำบาก กิดยอมเป็นคนเลวหลอกเงินผู้หญิงก็เพื่อเดิน’

เพลงสมุทรยกมือปิดหน้าจอต้อนรับการบอกว่าต้องหยุดแค่นี้...

หญิงสาวหลับตาลง สูดลมหายใจยาวๆ ขอบตาร้อนฝ่าวและยิ่งห้ามไม่อยู่ตอนน้องสาวเข้ามากอดและซับไหล่เธอไว้

“รู้ก่อนแต่งแบบนี้ดีกว่า”

ใช่ รู้ก่อนแต่งดีกว่า แต่ดีกว่าก็ไม่ใช่ว่า และดีกว่าก็ไม่ได้แปลว่าเธอไม่เสียใจ เธอคบกับกฤตย์มาปีกว่า เขาแสดงออกอย่างมุ่งมั่นว่าอยากแต่งงานตั้งแต่วัยแรกที่คบหา เธอไม่ใจอ่อนกระทั่งเห็นว่าเขามั่นคงขนาดว่าอยู่ห่างไกลกัน เขารับราชการอยู่เชียงใหม่ ส่วนเธออยู่กรุงเทพฯ แต่เขาเที่ยวไปเที่ยวมาเกือบทุกอาทิตย์เพื่อมาเจอ ปีแรกเขานั่งรถทัวร์โดยใช้เงินตัวเอง นานเข้าเธอชักสงสารเลยเป็นฝ่ายออกค่าตัวเครื่องบินให้ เพื่อให้เขาเดินทางสั้นลง มีเวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้น มีเวลาพักผ่อนมากขึ้น

วันนี้เขานัดเพื่อน... เพื่อนจริงหรือเปล่า หรือจะนัดกับติญากรณ์ เขาต้องไปร้านเลสลีสโมสรแน่ๆ เพราะได้ยินเขาโทรจอง ข้อดีคือเขาไม่รู้ว่านั่นคือร้านของมุกมาตา และเพราะเป็นร้านของพี่สาวเธอนั้นแหละถึงเป็นข้อดีสุดๆ เพลงสมุทรกดโทรศัพท์โทรหาพี่ตนทันที

“พี่มุก จองโต๊ะให้เพลงหน่อย เอาที่ติดกับโต๊ะของกฤตย์ แต่อย่าให้กฤตย์รู้ว่าเพลงอยู่ด้วย”

ไม่ว่าวันนี้เขานัดเจอกับใคร พุดคุยกันเรื่องอะไร เธอต้องรู้ หลังวางสายลงเพลงสมุทรก็กุมมือถือตัวเองเพราะมันสั่นอีกครั้ง

‘ยังแต่งไหมคะ’

ข้อความนั้นทำให้เพลงสมุทรตัดสินใจพิมพ์ตอบกลับ

'สะดวกมาเจอกันไหมคะ วันนี้เลย'

ตามด้วยการสั่งซื้อและตำแหน่งของร้าน 'Les is More' ตามไปบอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไรตอนมีข้อความสั้นๆตอบกลับมา

'คะ'

แต่มีสองสิ่งที่เพลงสมุทรรู้

หนึ่งคือวันนี้ก็ฤดูร้อนไม่ได้ติดกับผู้หญิงคนนี้

สองคือความรักของเธอกำลังจะจบลง...

อันที่จริง เพลงสมุทรก็ไม่คิดว่ามันจะจบลงอย่างเลวร้าย...

เพราะรู้ว่าฤดูร้อนของโต๊ะที่เลสเตอร์มอร์ในเวลาสองทุ่ม เพลงสมุทรจึงเข้าไปนั่งที่โต๊ะข้างๆ ซึ่งมีฉากเหล็กฉลุลายกันบังสายตาตอนทุ่มครึ่งตอนนี้ติวเตอร์มาถึงแล้ว

"ใจเย็นนะพี่เพลง"

เพลงสมุทรหันมองน้องสาวที่จับมือเธอไว้ มีสีหน้ากังวล ก่อนหันไปทางเคาน์เตอร์บาร์ ก็เห็นที่นั่งไขว่ห้าง มองมาแบบไม่คลาดสายตา รู้ว่าคงเป็นห้วงเช่นกัน เพลงสมุทรหันไปส่งยิ้มให้น้อง แปลกใจตัวเองเหมือนกันที่สงบขนาดนี้ อาจเพราะเห็นความหวาดหวั่นบนใบหน้าของติวเตอร์ ไม่ใช่เป็นความโศกเศร้าที่ชัดเจนในแววตา ที่ทำให้เธอหมดความคิดจะทำตัวร้ายกาจ ประกอบกับสิ่งที่เคยสงสัยมาตลอดผุดขึ้นมา

ทำไมเวลาผู้ชายคบซ้อน ผู้หญิงต้องตบตีกัน ส่วนผู้ชายลอยตัวเหนือปัญหา หนักกว่านั้น บางคนยังกล้าภูมิใจที่มีคนทะเลาะกันเพื่อตัวเอง เธอจะอาละวาดกับติวเตอร์ทำไมเพราะต่างเจ็บปวดกันทั้งคู่ ว่ากันตามจริงเธอต่างหากที่เป็นมือที่สาม เท่าที่นั่งไล่อ่านข้อความจนหมดระหว่างรอ ทำให้รู้ว่าติวเตอร์กับฤดูร้อนคบหากันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ติวเตอร์แม้ไม่ร่ำรวยแต่ก็ถือว่าฐานะดีกว่าฤดูร้อนที่เป็นเด็กกำพร้า เป็นฝ่ายสนับสนุนด้านการเงินให้ฤดูร้อน โดยเฉพาะ

ตอนกฤตย์ตัดสินใจสอบเข้ารับราชการ ปีนั้นกฤตย์มุ่งมั่นอ่านหนังสือ โดยติวเตอร์ทำงานหาเงินอยู่ฝ่ายเดียว

ทุกอย่างเปลี่ยนไปเมื่อกฤตย์ได้เจอเธอ ตอนเธอไปเที่ยวกับพี่น้องที่เชียงใหม่ รถเธอเครื่องยนต์มีปัญหา เขาบังเอิญผ่านมาเจอและให้การช่วยเหลืออย่างดี พาเพลงสมุทรรักกับพี่น้องไปส่งที่พักได้อย่างปลอดภัย เธอกับเขาแลกเปลี่ยนบัตรติดต่อกันไว้และเริ่มพูดคุยกันช่วงนั้น

ช่วงแรกเขาลักลอบคุยกับเธอโดยติวเตอร์ไม่รู้ พอโดนจับได้ก็อ้างว่าทำเพื่ออนาคตของทั้งคู่เพราะเพลงสมุทรรักจ๋าว่ารวย ทำเพื่อให้ติวเตอร์มีความสุขสบายในวันข้างหน้า บัญชีลับที่ติวเตอร์ส่งให้เพลงสมุทรมีจุดเริ่มต้นในช่วงนั้น เพราะบัญชีหลัก ทั้งคู่ต้องทำเป็นเห็นห่างกัน

ติวเตอร์บอกเพลงสมุทรรว่า แม้ไม่เห็นด้วยแต่ก็ตัดใจจากกฤตย์ไม่ได้ ติวเตอร์รักกฤตย์มากจริงๆ

“ส่วนหนึ่งก็เพราะพี่อยากสบายด้วยเงินคนอื่นเหมือนกันแหละ”

ถ้อยคำจากพัศตรัสมายิ่งทำให้ติวเตอร์หน้าเขียว พยักหน้ารับ

“ก็คงใช่ค่ะ แต่พี่ไม่เคยคิดว่าเรื่องมันจะลุกลามจนถึงขั้นแต่งงาน”

พัศตรัสมายจะพูดอีก ทว่าเพลงสมุทรรีบจับมือ แล้วเบือนหน้าไปอีกทางให้รู้... กฤตย์กับกลุ่มเพื่อนเขามานั่งที่โต๊ะแล้ว ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้ายที่กฤตย์นั่งด้านใน ติดกับติวเตอร์ และวันนี้พี่สาวเธอตั้งใจเปิดเพลงแจซเบาๆ พอให้ร้านไม่เงียบเกินไป เสียงพูดคุยจึงฟังชัดเจน

เริ่มแรกไม่มีอะไรน่าสนใจมากนัก มีแสดงความยินดีกับงานแต่งของกฤตย์ พูดคุยเรื่องหน้าที่การงาน ชีวิตปัจจุบันของแต่ละคน ทว่าสามสาวนั่งนั่งอย่างอดทนและใจเย็น มุกมาตาช่วยเร่งปฏิริยาด้วยการให้บริการมอบบรันดีไทยพรีหนึ่งขวด อ้างว่าเป็นโปรโมชั่นของทางร้าน สำหรับลูกค้าจองสามโต๊ะแรก

เวลาใกล้ๆ สี่ทุ่ม หลายคนน่าจะเริ่มกรีม จึงเริ่มมีการพูดคุยที่ไร้สติมากขึ้น เสียงดังมากขึ้นชนิดไม่ต้องเงี่ยหูฟัง

“ตกลงมึงเล็กกับเต๋นแล้วเหรวะไอ้กฤตย์ ถึงจะแต่งกับคนนี่”

“ยัง”

“เฮ้า แล้วมึงก็คบซ็อนเหรว”

“เปล่าวัย เต๋นรู้”

“เฮี้ยยยย”

เสียงโห่ฮานั่นทำให้สาว ๆ มองหน้ากัน ต่างไม่แน่ใจว่าเป็นเสียงขึ้นชมหรือก่นด่า ทว่าคนได้รับเสียงโห่ น่าจะตีความเป็นขึ้นชม ถ้าฟังจากประโยคต่อมา

“เออ เจ๋งใช่มะ ตอนแรกกูก็นึกว่าต้องเล็กแน่ ๆ ถ้าเต๋นบอกให้กูเลือก กูก็ต้องเลือกเพลงแหละ อยู่กับเต๋นก็ได้สิมตาอ้าปากหรอก ยิ่งคบยิ่งจน แต่ทำได้ เต๋นไม่ได้ขอเล็กเว้ย กูมันคนมีเสน่ห์”

เสียงหัวเราะขบขันนั่นทำให้คนรอบฟังทั้งสามพากันหน้าเงื่อน ส่วนเพลงสมุทรก็ลอบสังเกตติฎากรณ์ ยิ่งมองก็ยิ่งเห็นใจ เจ้าหล่อนกัดปากแน่น มีน้ำคละคลอลตา

“แล้วว่าที่เจ้าสาวมึงรู้เรื่องเต๋นไหม”

“ยังไม่รู้ ไม่นารู้หรอก เขาไม่ใช่คนซึ่ระแวง”

“เห็นมึงว่าแต่งงานแล้วเขาก็ยังโอเคที่แยกกันอยู่ใช่ไหม”

“เออสิ กูถึงชอบใจ จันท์ถึงศุ่ร์กูโสดอยู่เชียงใหม่ แล้วค่อยกลับมาเมียวันเสาร์อาทิตย์ ก่อนกลับไปโสดก็แวนไปหาเต๋นได้ อาจจะมีชื่อพวกมึงสักคนมาอ้าง”

เพลงสมุทรกำมือแน่นขึ้น การไม่ตามจิก ไม่คิดระแวงระวังเรื่องความสัมพันธ์ กลายเป็นเปิดโอกาสให้คนสันดานเสียเอาเปรียบ

“มึงถึงไม่ค่อยพาแฟนมาเจอพวกกูใช่ไหม จะได้ไม่รู้จักกัน ตามไม่ได้ว่าจริงหรือไม่จริง”

กฤตย์ไม่ตอบ แต่ก็ได้ยินเสียงหัวเราะชอบใจของเขา เพลงสมุทรถามเสมอว่าจะให้เธอไปด้วยไหมตอนเขานัดกับเพื่อน กฤตย์ไม่เคยให้

ไปด้วย อ้างว่ากลุ่มชายแค้นสยักกชพะ ไม่อยากให้เพลงสมุทรอืดอัด จนตอนนี้เพลงสมุทรก็แน่ใจ ที่ไม่ให้เธอเจอเพื่อนอาจใช้เป็นข้ออ้างด้วย แต่เหตุผลที่เขาพูดนั้นก็จริง

มันมีคนดีๆ ที่ไหนเห็นเรื่องนอกใจเป็นเรื่องสนุกสนาน เอามาพูดออกหน้าได้อย่างไม่อายปาก

“เดี๋ยววันงานพวกมึงก็ได้เจอ เออ กูจะบอกอีกอย่าง พี่น้องว่าที่เมื่อกูก็งานดี พี่คนโตแม่โคตรเซ็กซี่ ตัวเล็กแต่หน้าอกแม่ได้ใจมาก ส่วนน้องคนเล็กก็โคตรน่ารัก ยิ่งถ้าเจอตอนใส่ชุดนักศึกษาเนี่ย ใจกูคิดไม่ได้เลย”

พอทันที เพลงสมุทรลุกยืน หยิบถังน้ำแข็งก้าวขึ้นไปบนโต๊ะ โผล่หน้าไปเล็งเป้าหมายแล้วยกถังใส่น้ำแข็งซึ่งมีทั้งส่วนที่ยังเป็นของแข็ง และส่วนที่ละลายเป็นของเหลวแล้วเทใส่หัวกฤตย์ แล้วลงจากโต๊ะขยับตัวแทรกน้องเดินออกไปตามทาง ตั้งใจจะไปปรากฏตัวต่อหน้ากฤตย์ เพื่อต่อเขาสักหมัดแล้วบอกยกเลิกงานแต่งงาน

จังหวะที่เธอเดินไปสุดทางกั้นแล้ววกตัวเพื่อเลี้ยวกลับ ก็เห็นว่าน้องสาวเธอขยับยืนบนโต๊ะทำสิ่งที่เธอทำอยู่เมื่อกี้คือเทถังน้ำแข็งอีกถังใส่กฤตย์ที่ยังออกไม่พ้นโต๊ะ เพลงสมุทรมองไปที่พี่ก็เห็นยืนยกสองมือเท้าสะเอว ท่าทางเตรียมพร้อมเข้าช่วยเต็มที่ถ้าเกิดเรื่องรุนแรงขึ้น

“ใจพี่มันคิดไม่ได้ไม่เฉพาตอนพัคตรีใส่ชุดนักศึกษาห rokok คนแบบพี่ไม่น่าคิดได้สักตอน ไ้คนชั่ว”

เสียงพัคตรีร่ำภาดาดังลั่น เพลงสมุทรออกเดินขณะมองกฤตย์ซึ่งหน้าน้องสาวเธอแล้วด่ากลับ

“ปากหมาจ้จวะ แน่จริงก็ไปฟังเพลงเลยสิ แล้วมาดูกันว่าเพลงจะเชื่อใคร”

อ้อ เมื่อกี้เขาไม่เห็นว่าเป็นคนเทน้ำแข็งถังแรกใส่เขาสินะ... พอเห็นว่าพัคตรีร่ำภาทำท่าจะปาถังสเทนเลสใส่หน้ากฤตย์ เพลงสมุทร

ก็รีบส่งเสียงเรียก

“พัคตร์!” พอน้องหันมองหน้าก็สายหน้าแทนการห้าม ที่เธอทำไม่ใช่เพื่อปกป้องกฤตย์ แต่เพื่อป้องกันน้องจากเรื่องวุ่นวายต่างหาก หญิงสาวรีบเดินเข้าไปแล้วยื่นมือขอถึงจากน้อง ซึ่งแม้น้องจะมีสีหน้ากระเจ้ากระงอแต่ก็ยอมยื่นถึงให้แต่โดยดี รับถึงมาแล้วก็หันมองหน้ากฤตย์ที่ยิ้มเจื่อน

“เพลง... อยู่ด้วยเหอ”

เพลงสมุทรพยักหน้า มือที่ถือถังเงื้อง่าทว่าหยุดชะงักเมื่อเห็นวากฤตย์ยกสองมือขึ้นบังหน้าแล้วค้อมตัวหลบ พอทางนั้นเอามือลงและหันมามองก็เงื้อมือขึ้นเป็นผลให้กฤตย์ยกมือบังและค้อมตัวหลบอีกรอบ เพลงสมุทรวางถังน้ำแข็งในมือลงกระแทกโต๊ะ มองกฤตย์ที่ค่อยๆ ยึดตัวตรง แล้วยกสองมือมาทางเธอคล้ายจะห้ามปราม อ้าปากพูด

“ผม...”

เพลงสมุทรก็รอจังหวะนี้แหละ หญิงสาวหยิบถังน้ำแข็งอีกใบซึ่งวางอยู่บนโต๊ะ แน่ใจว่ายังมีน้ำแข็งอยู่ไม่ใช่ถังเปล่าเหมือนที่รับมาจากน้อง จับสาดใส่หน้ากฤตย์ ได้ยินเสียงก็อกไม่แน่ใจว่าน้ำแข็งโดนส่วนไหนแต่เห็นเขายกมือกุมปากแล้วทรุดตัวนั่งลง สีหน้าแสดงออกว่าเจ็บ เพลงสมุทรกระแทกถังน้ำแข็งลงกับโต๊ะอีกรอบ ยืนมองกฤตย์ที่เปียกมะล่อมะแล็ก สภาพเขาตอนนี้ทำให้เพลงสมุทรหัวเราะเบาๆ...

ไม่รู้กฤตย์ตีความอาการของเธอในทางไหน เพราะเขาเริ่มหัวเราะเจื่อนๆ แล้วเริ่มหัวเราะจริงจังขึ้น ก่อนพูดกับเธอ

“แ่เลย เพลงต้องมาเห็นผมตอนไม่หล่อ”

เพลงสมุทรนิ่งไป มองหน้ากฤตย์ ส่งยิ้มแล้วบอกเสียงเรียบ “มีตอนที่หล่อด้วยเหอ ที่คบนี้ก็ไม่ใช่เพราะหล่อนะ แต่เห็นว่าเป็นคนมันคงดี แต่ก็น่าจะต่อแหละเนอะ เท่ากับไม่เหลืออะไรดีๆ แล้ว”

มีเสียงหัวเราะมาจากกลุ่มคนที่ขยับตัวเสียงออกจากจุดเกิดเหตุ

ไปอยู่อีกมุม เพลงสมุทรรู้เลยว่าพอถึงเวลาเพื่อนกลุ่มนี้ของกฤตย์ก็กลายเป็นคนกลุ่มแรกที่หัวเราะเพื่อซ้ำเติมคนที่ตนเรียกว่าเพื่อน ยิ่งเห็นกฤตย์หันมองกลุ่มคนที่ยังส่งเสียงหัวเราะให้ได้ยิน รู้เลยว่าเขากำลังรู้สึกเสียหน้า และ...

“เพลง!”

ใช่ ขึ้นเสียงเพื่อข่มเธอ เหมือนการทำแบบนั้นจะช่วยกู้ศักดิ์ศรีคนที่เสียไปคืนได้ เพลงสมุทรมยิ้มเย้น ตอบกลับเสียงเย้นยิ่งกว่าน้ำแข็งที่ปะทะหน้าเขาเมื่อก็ “อะไร”

“ยังอยากให้มีงานแต่งงานอยู่หรือเปล่า”

เพลงสมุทรถึงกับยกมือทำสะเอว

“ถามได้! ใครจะไปแต่ง! ยังไม่รู้ตัวเธอว่าเป็นคนทุเรศแค่ไหน”

“เพลง!”

“ทำไม!” แหวสู้เขาแล้ว จ้องหน้ากันนิ่งอยู่ครู่ เพลงสมุทรรีบแบมือไปตรงหน้า “เอาแหวนคืนมาก่อนเลย”

กฤตย์กำมือแน่น ค่อยๆ ขยับแขนไหล่หลัง พุดอีกอึกเสียงอ่อน “เพลง... เพลง นี่มันเรื่องใหญ่นะ เราต้อง... ต้องปรึกษาผู้ใหญ่ก่อนสิ พ่อแม่เพลงจะว่ายังไง”

“ฉลองนะสิ พ่อแม่ฉันชอบคุณที่ไหน” เพลงสมุทรไม่ได้โกหกด้วยพอกับแม่ไม่ค่อยชอบกฤตย์จริงๆ ท่านไม่ชอบที่เธอจ่ายค่าตัวเครื่องบินและค่าโรงแรมให้ แม้เข้าใจว่าเขาการเงินไม่ดี แต่ตะขิดตะขวงใจที่เขาไม่เคยปฏิเสธ ไม่แม้แต่จะคิดออกเองบ้างทั้งที่มาหาเธอทุกสุดสัปดาห์ว่าไปตอนกฤตย์นั่งรถทัวร์มาหา ท่านกลับประทับใจมากกว่า กระนั้นก็ไม่ถึงขนาดรังเกียจจริงจัง ตอนบอกจะแต่งงานก็แค่ถามว่าเธอแน่ใจแล้วใช่ไหม พอบอกแน่ใจก็ไม่ได้ว่าอะไรอีก

เพลงสมุทรรลอบถอนใจยาว อดคิดในใจไม่ได้... จุดจบสายเปย์จนสิ้นสติเป็นแบบนี้สินะ พอเธอไม่คิดมากเรื่องเงินกับคนที่คิดว่ารักกัน

ก็กลายเป็นเปิดช่องให้คนเห็นแก่ตัวมาเอาเปรียบ บทเรียนชีวิตจริง ๆ

“เพลง... ผม... ผมขอโทษ ที่พูดไปผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น
ผม... น่าจะเมามาก”

เพลงสมุทรวัดเสียงกลับ “ไม่ทันแล้วไหม”

หญิงสาวพูดแล้วจ้องตากฤตย์อยู่อีกครู่ให้รู้ว่าเธอยังต้องการ
ยกเลิกงานแต่ง พอเขายังยืนนิ่ง ก็ตวาดแหว “เอาแหวนคืนมา!”

แล้วลดเสียงเบาลงเพื่อให้เขาได้ยินคนเดียว ถือว่าช่วยรักษาหน้า
ให้เป็นครั้งสุดท้าย “อย่าต้องให้พูดว่าใครซื้อแหวน”

แน่ละ พ่อกับแม่เธอเป็นคนซื้อให้ เขาไม่ได้ออกเลยสักบาทเดียว
จ้องตากันอีกครู่เขาก็ยอมถอดแหวนแล้วยื่นส่งมา เพลงสมุทรกระตุก
แหวนจากมือเขาคืนมา ก่อนหันไปทางที่พี่สาวตนเคยยืนอยู่ พบว่าพี่
เดินมาอยู่ใกล้เธออีกนิด น้องสาวก็ไปยืนอยู่ด้วยแล้ว จึงพยักหน้าให้
แล้วออกเดินไปหา

ก่อนใจหายวับ เมื่อเห็นพี่สาวกับน้องสาวเปิดตาอ้าปากกว้าง
ทำท่าจะวิ่งมาทางนี้ แน่ใจว่ากฤตย์ต้องแผลงฤทธิ์ หันขวับไปเมื่อได้ยิน
เสียงเหล็กกระทบกันดังลั่น ทันได้เห็นถึงน้ำแข็งสองถังที่แยกย้ายกันไป
คนละทาง แน่ใจว่าถังแรกมาจากกฤตย์ที่ยังมีสีหน้าโกรธจัด ส่วนอีกถัง
ที่ถูกปามาเพื่อช่วยชีวิตเธอนั้น...

เพลงสมุทรหันไปมองอีกทาง หายใจสะดุดตอนได้สบตากับเขา
คนนั้น... *อคิน*

ก่อนสะอึกตัวเตรียมสู้เมื่อเห็นกฤตย์พุ่งตัวเข้าใส่ ทว่าพี่กับน้อง
เข้ามาตั้งแขนแล้วเอาตัวบังไว้ก่อน ส่วนกฤตย์ตอนนี้ถูกอคินพุ่งตัวมา
คว้าคอเสื้อแล้ววิ่งจนหายใจหลังลงไปนอนกองกับพื้น ตามด้วยน้องชาย
เขาที่เข้ามาด้วยท่าทางเตรียมพร้อมเป็นกำลังเสริม กฤตย์ที่ถูกยึนได้
ตั้งท่าจะเอาเรื่องอคิน ทว่ากลับชะงักเพราะอคินยึดตัวเต็มความสูงและ
ปักหลักไม่ได้มีท่าทีจะก้าวถอย

เพลงสมุทรรีบเข้าไปยื่นข้างอกคิน กะว่าถ้ากฤตย์จะทำร้ายเขา เธอ
นี่แหละจะต่อยกฤตย์ให้คว่ำ แต่เห็นท่าทีของกฤตย์แล้วค่อนข้างแน่ใจ
ว่าร่างที่สูงเกือบร้อยเก้าสิบเซนติเมตรของคินคุมสถานการณ์อยู่ แต่
ก็ยังไม่วางใจเพราะเห็นกฤตย์หันมองซ้ายขวาเหมือนกำลังหาอาวุธ ดี
ที่การ์ดเข้ามาควบคุมตัวกฤตย์ไว้และผลักดันจนพาเขาออกไปนอกร้าน
เหตุการณ์จึงสงบลง

มุขมาตาเข้าไปจับแขนเพลงสมุทร สบตากันก็เห็นว่าหน้าตายัง
โกรธจัด ชนิดถ้าปล่อยให้ตบตีกับกฤตย์ตอนนี้ ก็ไม่แน่ว่ากฤตย์จะชนะ
ความบ้าเลือดของเพลงสมุทรคนในบ้านล้วนรู้ดี หญิงสาวยกมือลูบหลัง
น้องคนกลางเบาๆ แล้วถาม “เป็นอะไรไหม”

เพลงสมุทรส่ายหน้า มุขมาตาจึงหันไปเรียกเด็ก ๆ มาเคลียร์พื้นที่
ทำความสะอาดก่อน หันไปมองผู้ชายสองคนที่เข้ามาช่วยเหลือ พอเห็น
เต็มตาก็กังเสียด...

“อ้าว...”

แล้วต่างพากันเงยบังันไปครู่หนึ่ง ที่สุดมุขมาตาก็พูดขึ้นจนได้

“คินนี่เดี่ยวเลี้ยงเอง คินกับอินเต็มทีเลย” บอกแล้วหันไปพูดกับ
น้องสาวตน “ไปรอในห้องพี่นะ พี่เคลียร์ร้านแป๊บ”

เพลงสมุทรพยักหน้า รู้ว่านอกจากเรื่องทำความสะอาดพื้นที่แล้ว
พี่ยังต้องดูแลลูกค้าที่ตกใจจากเหตุการณ์วุ่นวายปวงนี้ไม่มากนักน้อย รอจน
พี่สาวเดินห่างออกไปจึงหันไปทางอกคิน สบตากันอยู่ราวอึดใจก็ต้องหัน
ไปทางอีกคนที่ยกนิ้วโป้งแล้วพูดขึ้น

“ชอบซื้อตเทน้ำแข็งใส่มากอะ”

พักตร์ร่มภายิ้มขำ พยักหน้ารับอาการ ก่อนเอ่ยถาม

“ใครปาลังนะ อย่างแมน”

อาการบ่นุ่ยปากไปทางพี่ชายตน

“พี่คิน ปฏิกริยาอย่างไวแถมแมนเวอร์สมกับเป็นนักเบสบอลเก่า”

คราวนี้เป็นพักรรรมภาที่ยกนิ้วโป้งทั้งสองไปทางอคิน ตามด้วย
“ขอบคุณนะคะ ไม่งั้นพี่เพลงหัวแตกแน่ พักรกับพี่มุกได้แต่กรี๊ด ทำ
อะไรก็ไม่ทัน”

อคินแค่พยักหน้ารับ หันไปทางเพลงสมุทร มองหน้าอยู่ครู่ก็ถาม
“งานแต่งล่มหรือ”

เพลงสมุทรหรีตตามองอคิน เกิดความสงสัยว่าประโยคนั้นถามมา
ด้วยจุดประสงค์ใด เห็นใจ ซ้ำเติม หรือแค่อยากรู้อยากเห็น แต่ก็... “อือ”

หญิงสาวตอบได้แค่นั้น ยกมือทำสะเอวตอนได้ยินเสียง ‘หี’ มา
จากอคิน แต่ไม่ทันได้ทำอะไรเพราะทางนั้นพุดอีก

“ถ้ามีทนายเก่งก็ฟ้องได้”

เพลงสมุทรนิ่งไปอีก หันมองหน้าน้องที่เขย่าแขนก็เห็นพยักหน้า
ระรัวเป็นการบอกว่าเห็นด้วย ก่อนสะดุ้งโหยงกันทั้งหมด เพราะได้ยิน
เสียง ‘ปัง’ ดังลั่นมาจากด้านนอกร้าน ตามด้วยเสียงกรีดร้องของผู้คน
พอหันไปมองที่หน้าประตูก็เห็นการ์ดหน้าประตูต้อนคนด้านนอกที่ยัง
อยู่ใกล้ประตูเข้าข้างใน ปิดประตูลงล็อกอย่างรวดเร็ว ตอนนี้พี่สาวเธอ
วิ่งไปด้านหน้า เพลงสมุทรจึงออกวิ่งตาม

“เกิดอะไรขึ้น” มุกมาตาถามเสียงลั่น และได้คำตอบรวดเร็ว

“ข้างนอกมีคนยิงกันครับ”

ยิงกัน... เพลงสมุทรใจหายวับ หันขวับไปกวาดตาหาคนบางคน
ก่อนถ่มน้ำลาย “พักร คุณเด่นล่ะ”

พักรรรมภาตกใจ ออกวิ่งจนถึงมุมที่สามารถมองโต๊ะซึ่งเคยนั่งได้
รีบกลับมาบอกเพลงสมุทร “ไม่อยู่แล้ว”

เพลงสมุทรหันขวับไปมองด้านนอก สักรหัวใจประหลาดว่าเสียง
ปืนที่ตั้ง เหตุการณ์คนยิงกันอาจใกล้ตัวเธอมากกว่าที่คิด หญิงสาวก้าว
ไปทางประตู มือคว้าที่จับจะเปิดออกไปโดยที่การ์ดไม่กล้าห้ามปราม
เพราะรู้กันอยู่ว่าเป็นน้องสาวของผู้ว่าจ้าง ทว่าประตูที่เปิดแง้มออกกลับ

ปิดลง เพลงสมุทรหันไปเห็นท่อนแขนแข็งแรงของคนคนหนึ่งที่ยื่นข้ามไหล่เธอไปปิดประตู หันขวับกลับไปมองก็เห็นเป็นอคินที่มองมาด้วยแววตาเฉยชา เสียงที่ใช้ถามก็ราบเรียบ

“ไปไหน”

เพลงสมุทรสะบัดหน้าไปข้างนอก บอกเสียงเบา “คนโดนยิงอาจเป็นเขา... แพนที่เขาคบซ้อนนั่งโต๊ะเดียวกับเพลง ได้ยินทุกอย่าง”

“เป็นห่วงแพน?”

“ไม่ใช่แพนแล้ว” เพลงสมุทรสวนกลับอย่างหงุดหงิด แต่มองเห็นไม่รู้สิกรู้สาของเขาแล้วก็ถอนใจ บอกสิ่งที่ตนคิดให้เขาฟัง “ห่วงผู้หญิงไม่อยากจะทิ้งชีวิตตัวเองเพราะคนแบบนั้น”

มองเห็นเขานิ่งๆ อีกครู่เพลงสมุทรก็ชักอึดอัดกับระยะที่ใกล้แค่แขนเขากาง จึงขยับออกให้ห่างเขาอีกนิด ก่อนมองตามอีกมือของเขา ซึ่งชี้ไปทางช่องกระจก

“จะออกไปให้เสียงโดนยิงทำไม”

เพลงสมุทรส่งเสียงจี้ปากโดยไม่ทันตั้งตัว... เกสียดการถูกขัดใจแต่ไม่ทันได้ทำอะไรเพราะพัคตร์รรมภาคว่าแขน พาเดินไปที่ช่องกระจก ทำตามคำแนะนำของอคินที่ให้ส่องผ่านช่องนี้ พอมองออกไปก็เห็นสิ่งที่ตนคิดไว้แล้วว่าจะเห็น กระนั้นก็ยังตกใจอยู่ดี

ติฎฎากรณียิงกฤตย์จริง ๆ ตอนนี่กฤตย์นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น และติฎฎากรณียืนอยู่ทางปลายเท้า ยังชี้ปืนไปทางกฤตย์ด้วยท่าที่สงบนิ่ง เห็นแล้วว่ามิดสายตรวจวิ่งมา ถอนใจยืดยาวตอนเห็นติฎฎากรณีย่อยๆ นั่งคุกเข่า วางปืนลงกับพื้นแล้วชูสองมือแสดงออกว่าไม่ต่อสู้ขัดขืน... อย่างน้อยติฎฎากรณียังมีโอกาสได้ชีวิตคืนหลังเสร็จสิ้นกระบวนการทางกฎหมาย ไม่คิดทิ้งชีวิตด้วยการยิงสู้กับตำรวจ

ตอนนี้เธอเป็นอนหน้ากลับมามองร่างของกฤตย์ที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้นอีกครั้ง อดคิดไม่ได้ว่าอย่างน้อยก็เคยเดินจับมือกับเขา เคยกินข้าว

ร่วมโต๊ะ เคยรู้สึกดีด้วยกระทั่งได้รู้ความสารเลวของเขาในวันนี้

พัคตร์ร่ำมาเข้าไปกอดพี่สาวไว้ เอ่ยถามด้วยน้ำเสียงและสีหน้ากังวล “พี่เพลง เลิกมองดีไหม”

เพลงสมุทรมองหน้าน้องสาว ก่อนหันไปข้างนอกอีกครั้ง ตอนนี้รถกู้ภัยมาแล้ว กำลังปฏิบัติงานกับกฤษฎ์ จนถึงตอนที่ยกร่างเขาขึ้นเปล และคลุมร่างด้วยผ้า ทุกอย่างก็ชัดเจนเกินพอว่าการกู้ชีพไม่ประสบผลสำเร็จ กฤษฎ์จากไปแล้วตลอดกาล

ผู้ชายที่เธอตัดสินใจแต่งงานด้วย และเกลียดจนตัดสินใจยกเลิกงานแต่งงานเมื่อไม่กี่สัปดาห์ที่ผ่านมา... จากไปแล้วตลอดกาล

ตอนนี้เธอลำดับอารมณ์และความคิดของตัวเองไม่ได้เลยว่าควรคิดหรือรู้สึกอย่างไร ทุกอย่างสับสนอลหม่านไปหมด

เพลงสมุทรหันไปอีกทางเพราะมีอีกคนเข้ามากอดเธอไว้ ตามด้วยเสียงบอกอ่อนโยน

“ไปห้องพีดีดีกว่า หรืออยากกลับบ้านไหม”

กลับบ้าน... ใช้เวลาอีกหลายวินาทีกว่าเพลงสมุทรจะดึงตัวเองให้กลับมาอยู่กับปัจจุบันได้ เธอกลับบ้านตอนนี้ไม่ได้แน่ พ่อกับแม่ต้องรู้ทันทีว่าเกิดเรื่องแถมเป็นเรื่องร้ายแรง เพลงสมุทรจึงส่ายหน้า

“อยู่ตั้งสติก่อนดีกว่า พ่อกับแม่จะได้ไม่เครียดไปด้วย”

มุกมาตาส่งเสียงตอบรับน้องคนกลาง หันไปส่งกุญแจห้องส่วนตัวของตนให้น้องคนเล็ก “พาพี่เพลงไปพัก พี่ต้องเคลียร์กับตำรวจก่อน”

เพราะอย่างไรเหตุการณ์ก็เกิดในอาณาบริเวณของเลสอีสมอร์ เจ้าของสถานที่อย่างมุกมาตาเสียงความเกี่ยวข้องไม่ได้ อย่างน้อยๆ ก็ต้องส่งภาพจากกล้องวงจรปิดให้ตำรวจ แต่มุกมาตาแน่ใจว่าแขกไม่ได้ถือปืนเข้าด้านในร้านด้วยแน่ เพราะการตรวจอาวุธของร้านเธอร์ดกมุนน่าจะมีเก็บไว้ในรถแล้วเดินออกไปหยิบเพื่อก่อเหตุมากกว่า

มุกมาตาคัดโทรศัพท์เพื่อบอกพนักงานที่ดูแลเรื่องกล้องวงจรปิด

เตรียมบอกให้ตัดภาพเหตุการณ์ไว้ หันกลับไปอีกทางก็ได้แต่ร้องอ้าว เสียงนั้นหยุดน้องสาวทั้งสองของตนไว้เช่นกัน

“บ้านนั้นหายไปไหนกันแล้ว”

ทั้งเพลงสมุทรและพัคตร์รัมภาหันมองรอบ ๆ แล้วพบว่าคินกับ อากาศไม่อยู่แล้วจริงๆ ไม่ใช่แค่สองคนนั้น แต่แขกเกือบทั้งหมดก็ด้วย เพลงสมุทรถึงกับหลุดปากอย่างประหลาดใจ

“ไปไหนกันหมด”

มุกมาตาบอกราบเรียบ “พี่ให้ทยอยออกประตูหลังเองแหละ ชัง คนกำลังแตกตื่นไว้ในร้านเสียงจะเสียหายมากกว่าค่าอาหาร”

พัคตร์รัมภาตาโต “ก็คือไม่มีใครจ่ายค่าอาหารเลยเหรอ”

มุกมาต้ายกไหล่อย่างไม่นาทรร้อนใจนัก ยังไม่ใช่ช่วงศึกคักที่สุด ของร้าน คนยังไม่เยอะ มีแค่โต๊ะเล็กๆ สี่ห้าโต๊ะ ดูแล้วยอดคงยังไม่เกิน หมื่นหรือถ้าเกินก็คงไม่มาก ประเมินแล้วให้ออกไปเลยคุ้มกว่าทั้งในแง่ ทรัพย์สินและชื่อเสียงของร้าน หญิงสาวหันไปทางน้องคนเล็ก

“พัคตร์ เราเรียนที่เดียวกับคนเล็กบ้านนั้นใช่ไหม”

พัคตร์รัมภายักหน้ารับ

“ถ้าเจอบอกเขาซะว่าพี่จะเลี้ยงจริงๆ จะพาที่บ้านมา หรือจะพา เพื่อนเขามาก็ได้”

พัคตร์รัมภายักหน้าอีก หันไปทางพี่สาวคนกลางที่บอกมา

“จะดีเหรอ ถ้าแม่เขารู้เดี๋ยวก็อาละวาดอีก”

มุกมาตาหัวเราะหึ ยกไหล่เบาๆ แล้วบอก “ถ้ากล้ามาอาละวาด พี่จะทำให้เขายิ่งอาละวาดหนักขึ้น”

มองคนฟังสองคนที่ทำหน้าที่แล้วมุกมาตาก็โบกมือปลางบอก “ไปเถอะ พี่เคลียร์กับตำรวจแป๊บ ไม่รู้ต้องปิดร้านไหม”

เพลงสมุทรรกับพัคตร์รัมภาจึงพากันเดินไปยังห้องส่วนตัวของพี่ที่อยู่ด้านหลังร้าน พอเข้าห้องได้ก็ตรงไปที่โซฟาหนังตัวใหญ่ พักตร์รัมภา

นั่งเบียดเพลงสมุทรให้รู้ว่าจะอยู่ด้วยเสมอ เพราะแบบนั้นเพลงสมุทรเลยไม่กล้าร้องให้ ไม่อยากให้เห็นงอนเป็นห่วง รู้ว่าเด็กใจอ่อนนี่ถ้าเห็นเธอร้องก็ต้องร้องด้วย สุดท้ายก็จะกลายเป็นเธอที่ต้องปลอบ

หญิงสาวนั่งนิ่ง แผลงที่พอรู้ว่าเขาคบซ้อน ยิ่งนึกย้อนไปก็ยิ่งแน่ใจว่าเคยโดนหลอกซึ่งหน้ามานับครั้งไม่ถ้วน เธอเคยไปหาเขาที่โรงแรม เห็นชุดผ้าขนหนูถูกใช้ครบทั้งสองชุด เขาบอกว่าเพื่อนมากกลับไม่ไหวเลยนอนด้วย เธอก็พาซื้อไม่สงสัยอีก พอมองย้อนไปในอีกหลายๆ เหตุการณ์ ความเสียใจที่ความรักพังทลายก็น้อยลงเรื่อยๆ ความเสียใจที่ต้องสูญเสียเขาก็ค่อยๆ

เสียงโทรศัพท์สั้นครี๊ดทำให้เพลงสมุทรยกมือถือขึ้นมาดู เห็นเป็นข้อความจากอภินันท์หน้า เธอไม่ได้ติดต่อกับเขาเลยหลังแจ้งข่าวว่าจะแต่งงาน... หญิงสาวถอนใจเฮือกก่อนกดเปิดอ่าน

‘ระวังข้อหาสมรู้ร่วมคิด’

เฮ้ หมอนี่... เพลงสมุทรเม้มปาก ห้ามตัวเองไม่ให้ด่าเขาแม้จะเป็นเพียงในใจ เห็นแก่ที่เขาอายุมากกว่าเธอสี่ปี

‘ถ้าสมรู้ร่วมคิดจริง ๆ รีบบอก’

เฮ้... เพลงสมุทรขยับจากหงุดหงิดเป็นโมโหแล้วตอนนี้ หญิงสาวกดโทรกลับไปหาเขา ซึ่งรับสายรวดเร็วแถม...

“สมรู้ร่วมคิดเธอ”

“บ้านคุณลิ!” เพลงสมุทรแหงแหวัด และพัคตร์รั่มภา ก็ถึงกับทะเล็งพรวดลูกนั่งตัวตรง หันมามองอย่างตกใจ เพลงสมุทรจึงตบมือลงแทนการบอกว่าไม่มีอะไร แล้วลุกเดินไปยังห้องกระจกเล็กๆ ที่พี่ใช้เป็นทีงีบชั่วคราวด้วยเพื่อไม่ให้ต้องมาฟังคำพรูสวาทจากเธอ “อยู่ๆ ก็จะมาyardคุกให้เพลง จะบ้าหรือไง”

“ใครไม่คิดดีกว่า”

“เฮ้!” เพลงสมุทรร้องได้แค่นั้น อีกฝ่ายก็พูดรวดเร็ว

“ผู้หญิงที่คบซ้อนมาอยู่กับผู้หญิงที่กำลังจะแต่งงานด้วย เป็นใคร ก็คิดว่านัดกันมาเก็บผู้ชาย”

เพลงสมุทรกะพริบตาพริบ *คิดไปคิดมาก็จริงแฮะ...*

“ใครเป็นคนนัดเจอ”

“ก็... เพลง”

“เพื่ออะไร”

“ก็...” เพลงสมุทรหยุดคิด กลัวว่าถ้าพูดรวบรัดเขาจะไม่เข้าใจ จึง เกริ่นให้เสียหน่อย “วันนี้ไปลองชุดแต่งงาน”

ทว่า...

“ข้ามตรงนั้นไป เสียเวลา”

เพลงสมุทรหลับตา สูดลมหายใจเข้าลึกๆ พยายามบอกตัวเองว่า เขามีบริษัทที่ให้บริการด้านกฎหมาย เกิดเรื่องร้ายไต่ชั้นเขาช่วยเธอได้ แม้ไม่รู้ว่าจะชุดรีดค่าบริการเท่าไรก็เถอะ “เพลงรู้ว่ากฤตย์นัดเพื่อนที่ ร้านนี้ คุณเดินทักมาบอกเรื่องที่คบกับกฤตย์พอดี เลยนัดคุณเดินมา เจอกัน”

“เพื่อ...”

“อยากรู้ว่าที่บอกว่านัดเพื่อนมันจริงหรือเปล่า หรือว่านัดคุณเดิน แล้วก็อยากเจออยากคุยกับคุณเดินต่อหน้าด้วย”

“คุณเดินนั่นส่งข้อความที่บอกว่าจะทำร้าย หรือมุ่งร้ายผู้ตายไหม”

“ไม่เลย พอส่งโลร้านไป คุณเดินตอบมาแค่ค่าเดียว” บอกแล้ว เขาก็เสียบไปพักใหญ่ จนเพลงสมุทรต้องพูดก่อน “ถ้าเป็นเรื่องจริงๆ ก็มีทางสู้คดีไซ้ไหม”

“อืม รอดูว่าคุณเดินนั้นจะพาดพิงไหม”

“อ้อ...”

“โอเคไหม”

แปลกดีที่คำถามสั้นๆ นั้นทำให้เพลงสมุทรรู้ว่าเขาหมายถึงสภาพ

จิตใจเธอ ด้วยความสัตย์จริง เธอ... “ไม่รู้เหมือนกัน”

“มีเบอร์นักจิตฯ ถ้าจะเอา”

“ยัง... นอกจากบริษัทกฎหมายแล้วทำคลินิกจิตวิทยาด้วยเธอ”

“เป็นคอนแทกต์เฉยๆ”

“อ้อ... หายโกรธแล้วเธอ”

“ใครโกรธ”

เฮ้อ... ก็หลังจากบอกว่าจะแต่งงานเขาก็ไม่พูดไม่คุยกับเธอ ถามอะไรไปถ้าไม่จำเป็นเขาก็ไม่ตอบ ถ้าบังเอิญเจอก็เหมินหนีทำเป็นไม่รู้จักจนเพลงสมุทรคิดไปว่าคงทำอะไรให้เขาไม่พอใจ...

“โกรธใคร”

ยังอีก ยังไม่หยุด... เพลงสมุทรถอนใจเฮือก

“คุณใช้บริการบ้างก็น่าจะดีนะ นักจิตฯ นะ”

ปลายสายส่งเสียงหีนามาก่อนบอก “ปากดี”

“อือ” เพลงสมุทรตอบรับราบเรียบ นิ่งคิดอยู่ครู่ก็ตัดลึนใจพูดสิ่งที่เธอยังติดค้าง แม้น้องสาวจะพูดไปแล้วแต่เธอก็สมควรเป็นคนพูดด้วยตัวเอง “ขอบคุณที่ช่วย”

“ฮืม”

แค่นี้...

“ปาลังให้เปลี่ยนทางง่ายกว่าแบกคนหัวแตกไปโรงพยาบาล”

เพลงสมุทรเลยส่งเสียงจี้ดั่งๆ ใส่เขาแล้วตัดสายทันที นิสัยแบบนี้ปากแบบนี้ เขามีชีวิตอยู่โดยไม่เคยโดนกระทืบได้อย่างไร เพลงสมุทรส่งสัยจริง!

วันนี้เธอเลยต้องมานั่งตรงนี้...

มารู้เรื่องที่ทำให้หัวว้างเปล่ารากับไม่เคยมีสิ่งใดอยู่ในนั้นมาก่อน เพลงสมุทรมองเห็นนางสาวที่ก้มหน้านิ่ง น้ำตาหยดไหล หันไปมองหนุ่มน้อยที่นั่งอยู่ข้างๆ น้องเธอ ก้มหน้านิ่งเช่นกัน แม้ยังไม่มือน้ำตาแต่ขอบตาแดงก่ำนั้นก็บอกชัดว่าคงผ่านการร้องไห้มาไม่น้อย

หนึ่งปีผ่านไปหลังจากวันวินาศสันตะโรที่ร้านเลสอีสมอร์ ก็มีเรื่องวินาศสันตะโรอีกเรื่องตามมา

พัศตรัรรมภาตั้งครรรภ

เรื่องคงไม่แย่นักเพราะน้องก็บรรลุนิติภาวะ จบปริญญาตรีแล้ว แม้ยังไม่ถึงพิธีรับปริญญาแต่ก็พูดได้ว่าเรียนจบแล้ว ถ้าไม่เพราะผู้ร่วมสร้างมนุษย์อีกคนคืออากาศ เพลงสมุทรมองเห็นความวินาศสันตะโร นานัปการกำลังต่อคิวเข้ามาแสดงตัว แล้วเลือกสถานที่บอกได้ดีมาก ห้องส่วนตัวในร้านอาหารญี่ปุ่น แม้เป็นส่วนตัวแต่ถ้าเสียงดังเกินไป คนนอกก็คงได้ยิน นี่ป้องกันเธอเสียสติกริดร้องอะละวาดลินะ

แล้วพอประตูห้องเลื่อนเปิด เพลงสมุทรเหลือบไปเห็นว่าใครโผล่

หน้ามาอีกคนก็หลับตาลง มือที่กอดอกเคาะนิ้วซึ้งกับแขนอยู่สองที แล้วจึงลืมตา หันไปมองอคินที่มานั่งข้างๆ เรียบร้อยแล้ว เขาเอ่ยถามเสียงเรียบ

“มีอะไร ทำไมต้องนัดเจอแบบนี้”

ทั้งห้องเงียบกริบ เพลงสมุทรมองน้องสาวตนก็ยั้งนั่งก้มหน้านั่งพอหันมองอากาศก็ได้สบตาวอนขอ... เขาอยากให้เราบอกเรื่องนี้กับอคิน... *โอ้เด็กนี่ กล้าทำ กล้ารับ แต่ไม่กล้าเป็นคนบอกพี่ชายตัวเอง* อยากจะดึงหูให้ขาดติดมือ

“คบกันเหรือ”

เพลงสมุทรหันขวับไปมองอคินที่คาดเดาได้ใกล้เคียงทีเดียว ไม่รู้เหมือนกันว่าเธอทำหน้าที่อย่างไรตอนเขาหันมามอง เพราะครู่ต่อมาเขาก็เลิกคิ้ว หันไปทางน้องๆ ที่นั่งฝั่งตรงข้าม แล้วคล้ายจะพิมพ์...

“อย่าบอกนะ...”

ทั้งห้องยังเงียบ และตอนนี้อากาศเริ่มน้ำตาหยดตามพักรับมภา กลายเป็นร่องไ้ไปทั้งคู่ เพลงสมุทรเห็นแล้วถอนใจยาว ทั้งสองสารทั้งรำคาญใจไปในคราวเดียวกัน เธอก็รู้แหละว่าอคินเป็นคนดู แต่ไม่คิดว่าจะดูขนาดกระทั่งน้องชายที่อยู่ด้วยกันมายี่สิบกว่าปียังกลัวขนาดนี้

“พักรับห้องเหรือ”

โอ้โห... เพลงสมุทรเลยมองหน้าเขาอีกรอบ แค่ว่าเข้ามาไม่ถึงห้านาที เขาอ่านบรรยากาศและคาดเดาสถานการณ์ออกขนาดนี้ “เดาเก่ง...”

เสียงพิมพ์ของเธอทำให้อคินหันมามองหน้า จ้องตากันอยู่ครู่ก็ถอนใจใส่กันก่อนเหมินกลับไปคนละทาง อคินสั่งเครื่องดื่มกับพนักงานที่เข้ามาถามไถ่ ไม่มีใครพูดอะไรกระทั่งแก้วชาขาวางบนโต๊ะเรียบร้อย อคินหยิบมาจิบเหมือนคอกแห่งเต็มที

เพลงสมุทรเอ่ยถามเสียงเรียบ ไม่เจาะจงว่าถามใคร

“ไปคบกันตอนไหนเนี่ย”

“ก็... ช่วงที่เพลงเกิดเรื่อง...” พักตร์รั่มภาอุบอปปอก
 ส่วนเพลงสมุทรก็ได้ยืนยันความคิดตน จริงด้วย ช่วงนั้นจริงๆ
 หลังเหตุการณ์วายุพวงที่ร้านเลสอีสมอร์ เธอรู้แล้วว่าพักตร์รั่มภา
 ติดต่ออาการเพื่อบอกว่ามุกมาตาอยากเลี้ยงชอบคุณจริงๆ รู้แค่นั้น
 เป็นคนพาอาการไปร้านพี่ คงมีส่วนที่เธอยังไม่รู้อีกมาก เพลงสมุทร
 ถอนใจยืดยาว ถามอย่างมีความหวังว่าอาจเกิดเหตุผิดพลาด ที่ตรวจ
 ทั่วไปอาจให้ผลคลาดเคลื่อน “หาหมอกอนเฟิร์มผลหรือยัง”

พักตร์รั่มภาสายหน้า บอกเสียงจ้อย “แต่ตรวจไปสามรอบ ใช้สาม
 ยี่ห้อแล้ว”

เป็นไปได้ว่าผลไม่ผิดพลาด แม้รู้ว่าไม่มีประโยชน์แต่เพลงสมุทร
 ก็อดถามไม่ได้ “ไม่ได้ป้องกันหรือ”

พักตร์รั่มภาตอบเสียงสะอื้น “ป้องกัน ไม่รู้ทำไม...”

แน่นอนว่าไม่มีการป้องกันใดได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์ พอรู้ว่ามี
 ป้องกันแล้วแต่ก็ยังเกิดเรื่อง เพลงสมุทรก็ลดความโกรธลงได้นิดหน่อย
 กระทั่ง...

“น่าจะเพราะพักตร์เปลี่ยนยาคุม”

ถ้าประโยชน์นั้นมาจากน้องสาวเธอ เพลงสมุทรคงไม่ขึ้น แต่พอเป็น
 อาการพูด ถึงไม่มีน้ำเสียงกล่าวโทษ เป็นการคาดเดา แต่เธอก็ยังมอง
 ว่านั่นคือการโยนความผิดแบบอ้อมๆ ถามทันควัน “แล้วลุงยงนาย
 แรกด้วยหรือ”

อาการสายหน้า “เปล่า ผมไม่ได้ใช้”

ชัดเจน!

อกินถึงกับเหลือบตามองเพดานที่น้องชายตกหลุมไฟไปต่อหน้า
 ต่อตา ส่วนเพลงสมุทรคว้าตะเกียบ ยืนด้วยเข่าแล้วโน้มตัวข้ามโต๊ะไป
 ฟาดตะเกียบใส่อาการไม่ยั้ง ไม่สนว่าอีกฝ่ายจะพยายามหลบ มือก็
 ฟาดปากก็ดำ

“ไอ้เด็กนี่ แค่งูยางยังไม่อยากจะใช้ แล้วมาโทษว่าผู้หญิงเปลี่ยนยาคุมเลยท้อง นี่โจ่งจิดไม่ได้หรือว่านิสยเสียอยู่แล้ว ลักแต่ว่าจะทำเห็นแก่ตัวโยนให้ผู้หญิงเป็นฝ่ายคุมทั้งที่ยาคุมมันมีผลข้างเคียงแล้วยังปากมากอีก”

เพลงสมุทรหยุดตีตอนน้องสาวพยายามเอาตัวเข้าขวาง แม่ไม่ได้พูดอะไรแต่สายตาที่มองเธอมีแววอนขอผสมห้วนหวาด ก่อนยิงโมโหมากขึ้นไปอีกตอนอาการถามพัคตร์รั่มภาเสียงอ่อน

“ยาคุม... มีผลข้างเคียงด้วยเธอ”

ไอ้ย! การศึกษาไทยไว้ย! เพลงสมุทรเลยเงือมือสูงเตรียมฟาดอีก ลักยก ติดก็แค่น้องสาวยังเอาตัวบังเด็กโง่นั้นอยู่ เลยทำได้แค่เงื่องยังไม่กล้าฟาดเพราะกลัวโดนน้องตน ยิงอาการพยายามเอาแขนมาบังให้พัคตร์รั่มภา แล้วขยับไปมาตามมือเธอ ทุกอย่างก็ยิ่งดูุ่นวายไปหมด ที่สุดอาการก็หันไปหาคนที่น่าจะเป็นตัวช่วย “พี่คิน...”

เสียงนั้นแผ่วเบา มีทั้งการรอนขอและความห้วนหวาดผสมปนเปกันไปเหมือนสายตาของพัคตร์รั่มภา ทว่าเพลงสมุทรกระซอกเสียงถามทันที

“เรียกทำไม คิดว่าพี่ชายนายจะช่วยอะไรได้”

อาการมองเพลงสมุทรอย่างหวาดๆ ก่อนเหลือบไปมองพี่ตนเรียกซ้ำ “พี่คิน...”

เพลงสมุทรเลยเอี้ยวตัวหันขวับไปมองหน้าอกคิน ที่นั่งขัดสมาธิ ยึดหลังตรงมือกอดอกนั่ง พอสบตาเขาก็ยกไหล่ สีหน้าเรียบเฉยแทนการบอกว่า ‘ตามสบาย’ เขาไม่มีปัญหาที่เธอฟาดน้องเขาต่อหน้าต่อตา... เพลงสมุทรอยากฟาดต่อสักหน่อย แต่รู้สึกตัวเสียก่อน การขยับไปที่อาการทำให้ตอนนี้เข้าเธอเบียดกับเขาของคินอยู่ พอเธอเหลือบตาไปมองจุดที่ผิวสัมผัสกัน คินก็แค่ขยับหลบเล็กน้อยพอให้ไม่แตะเนื้อต้องตัวกัน เพลงสมุทรมองเขาตาขวาง ก่อนขยับกลับมานั่งที่ พยายาม

สงบสติอารมณ์ พยายามนั่งเสียบๆ ตอนอาการถามพัคตร์รั่มภาข้า

“ยาคุมมีผลข้างเคียงหรือ”

พัคตร์รั่มภายักหน้า “ยี่หื้อเดิมกินแล้วจะอ้วกตลอด เลยเปลี่ยนยี่หื้อง”

“ไม่บอกอินละ”

“ทำไม!” เพลงสมุทรอดรนทนไม่ไหว ขัดขึ้นอีกครั้ง ตามด้วยถามสิ่งที่สงสัย “ปกตินายโทษัยพัคตร์แบบนี้ตลอดหรือ”

“ผมไม่ได้จะโทษพัคตร์นะอะ”

“วิธีพูดของนายมันใช่ นายโยนความผิดให้พัคตร์ทุกเรื่อง ท้องเพราะเปลี่ยนยาคุม ยาคุมมีผลข้างเคียงก็ไม่บอก ถ้าไม่มีเจตนาจริงๆ นายก็เปลี่ยนวิธีพูดตั้งแต่วันนี้เลย ถ้าฉันได้ยินนายกิลด์ทริพย์พัคตร์อีกครั้งเดี๋ยวเราได้เห็นดีกัน”

อาการจ้อยสนิท พยายามยิ้มตอนพัคตร์รั่มภาแอบลูบหลังให้แผ่วเบา อธิบายกับเพลงสมุทรเสียงแผ่ว

“ผมขอโทษอะ ผมแค่พยายามเดาว่าพลาดตรงไหน”

“พลาดตั้งแต่คบกันแล้ว”

เสียงราบเรียบของอินทำให้ทุกคนเงียบกริบ ครู่หนึ่งพัคตร์รั่มภาก็ส่งเสียงสุดจุก และเพลงสมุทรรู้หันไปพูดกับอิน

“เรื่องไม่มีประโยชน์จะพูดทำไม”

“ที่ถามเรื่องป้องกันนั่นมีประโยชน์หรือ”

เพลงสมุทรเสียงไม่ออก จ้องกันมากเข้าเธอก็เป็นฝ่ายถอนใจเสือก พักหน้าพลางบอก “โอเค งั้นมาพูดเรื่องที่มีประโยชน์”

แล้วหันไปมองหน้าน้องตน ถามน้ำเสียงจริงจัง “พัคตร์ว่ายังไง”

พัคตร์รั่มภากะพริบตาพริบ ถามอย่างงงๆ “ว่ายังไง... อะไร”

“ที่ท้องเนี่ย อยากไปต่อ หรือว่าอยากหยุด” ถามไปแล้ว มองหน้าว่างเปล่าของน้องก็พอรู้ว่าคงไม่ทันคิดเรื่องนี้ พอรู้ว่าตนตั้งครรภาก็คง

ตกใจ รีบโทรนัดหมายกับเธอเพื่อพูดคุยทั้ง ๆ ที่ยังไม่รู้ว่าตนต้องการอะไร เพลงสมุทรจึงถามให้ตรงขึ้น “อยากเก็บเด็กไว้ หรือว่าอยากยุติการตั้งครรภ์?”

“ผมอยาก...”

อาการไม่ทันได้พูด เพราะพอเพลงสมุทรตัวต้วตามองก็รู้โดยสัญชาตญาณว่าต้องหุบปาก ถ้าไม่อยากโดนตะเกียบฟาดอีก *เมื่อไหร่* ยังไม่หายเจ็บเลย

“ฉันจะถามนายทีหลัง ตอนนี้นัดฉันน้องฉัน”

“อย่าสาระแน”

อคินช่วยย้าให้ เพลงสมุทรเหลือบมองหน้าเขาแวบหนึ่งแล้วหันไปทางน้องตนที่ยังพูดไม่ออกบอกลูก

“ถ้าจะไปต่อ แผนชีวิตของพัคตร์ต้องเปลี่ยน พี่ไม่อยากให้พัคตร์ไปเรียนต่อเมืองนอกทั้งที่ท้องอยู่ ถ้าจะไป... อย่างน้อยก็อยากให้คุณโตสักสองขวบ”

พัคตร์ยิ้มภักหม่นหน้า สีหน้ากังวล น้ำตาหยดไหลเมื่อฟังพี่พูดต่อ

“แต่ถ้าพัคตร์รู้สึกว่ายังไม่พร้อม ยังไม่อยากเป็นแม่คนตอนนี้ ก็ยุติการตั้งครรภ์ได้”

“พี่เพลง ทำไมพูดแบบนี้ เด็กในท้องพัคตร์เป็นลูกเรา เป็นหลานพี่เพลง”

เพลงสมุทรหันมองอาการด้วยแววตาเยียบเย็น จนเห็นเด็กหนุ่มมึนปากแน่น แล้วจึงพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ใช่ ลูกนายกับพัคตร์หลานฉัน และก่อนหน้านั้นนายพูดเอง เด็กในท้องพัคตร์ ท้องของพัคตร์ คนที่ต้องอุ้มท้องเก้าเดือน คนที่ต้องเจ็บท้องคลอด คนที่ต้องให้นมลูกไปอีกปีหรือสองปีคือพัคตร์ ถ้านายไม่ยอกนั้งฟังเงิบๆ ก็บอก ฉันจะออกไปจากที่นี่ทันที”

อาการเหลือบมองพี่ชายตน เห็นสีหน้าไม่รู้สิกรู้สาแล้วถอนใจ

ยี่ตยาว ปกตินอกจากตัวเองแล้ว พี่ไม่เคยยอมให้ใครแตะต้องคนในครอบครัวไม่ว่าจะทางคำพูดหรือท่าทาง ไม่รู้เพราะเรื่องนี้ครอบครัวของพัคตร์รั่มภาคือเป็นโจทก์หรือเพราะอะไร เขาโดนพาดด้วยตะเกียบไปตั้งหลายทีพี่ก็ยั้งนิ่ง ตอนนี่เหมือนพี่จะยั้งนิดๆ ด้วยซ้ำ คงดีใจที่มีคนอาละวาดแทนตัวเองจะได้ไม่เหนื่อย และว่าไป โดนเพลงสมุทรดีก็ยิ่งเจ็บน้อยกว่าโดนพี่ดี... เด็กหนุ่มหันมองคนนั่งข้างเมื่อมือเล็กนุ่มนิ่มวางลงบนเข่า ส่งสายตาอ่อนวอนมาให้ดูน่าสงสาร จึงทำได้แค่พยักหน้ารับ แล้วหันไปพูดกับเพลงสมุทรที่คว่ำกระเป๋าทือมาวางบนตัก บอกชัดว่าพร้อมเดินออกจากที่นี่จริงๆ ตามที่พูด “ผมจะนั่งเงียบๆ”

“อย่าให้ได้ยินเสียงอีกแม้แต่คำเดียวจนกว่าฉันจะอนุญาต”

รอนจนอาการรพัยหน้าอย่างจ้อยๆ แล้วจึงวางกระเป๋าลงกับพื้นหันกลับไปทางน้องตน “พัคตร์คิดยังไง ฟังที่พี่พูดเมื่อก๊ี้ไซ้ใหม่ ทุกอย่างคือสิ่งที่จะเกิดกับพัคตร์ถ้าจะคลอดเด็กคนนี่ คิดว่าตัวเองพร้อมไหม”

พัคตร์รั่มภาคือม้มปากสนิท ค่อยๆ ถัดตัวอ้อมโต๊ะเข้าไปหาพี่สาว กอดแขนแล้วซบหน้าลงกับไหล่ บอกเสียงสั้น “พัคตร์ไม่รู้”

เพลงสมุทรสันไหวในช่องอก สงสารน้อง ไม่ใช่แค่เรื่องตั้งครรรค์ไม่พึงประสงค์ แต่ความกดดันของน้องจะมากกว่านี้ถ้าเรื่องถึงหูพ่อแม่ของทั้งสองฝ่าย ไหนๆ ก็คิดถึงเรื่องนี้แล้ว เพลงสมุทรจึงพูดเสียเลย “แล้วนี่ภาพตอนพ่อกับแม่เรารู้เรื่องนี้ไว้บ้างไหม พี่ก็อยากบอกพัคตร์ว่าพ่อกับแม่ต้องดีใจแน่ๆ ที่จะมีหลาน แต่พัคตร์รู้ไซ้ใหม่ว่าพ่อพ่อของหลานคืออีน... ทุกอย่างมันเปลี่ยน”

พัคตร์รั่มภากร้องให้ดังขึ้น จนเพลงสมุทรต้องยกมือขึ้นลูบหลัง ตาเหลือบมองอาการที่ยกมือเพื่อขออนุญาตพูด เพลงสมุทรจึงพยักหน้า

“ผมเบื่อเรื่องบ้านเราเต็มทีแล้ว พ่อกับแม่เราทะเลาะกันเรื่องอะไรก็ไม่มีใครรู้ ถ้ามอะไรก็ไม่บอก แล้วทำไมต้องมาบังคับให้เราเกลียดกันไปด้วย”

ทั้งห้องไม่มีใครพูดคำใด มีเพียงเสียงร้องไห้ของพัคตร์รั่มภา จนอาการเริ่มกระวนกระวาย เพราะไม่แน่ใจว่าตนพูดอะไรผิดหรือไม่ มองหน้าเพลงสมุทรแล้วหันไปทางพี่ชายตนก็พบเจอกับความเยียบเย็นไม่ต่างกันจึงได้แต่ก้มหน้า

เพลงสมุทรตบหลังน้องเบาๆ สองที แล้วพูดขึ้นอีกครั้ง “พัคตร์ถามตัวเองให้ดีว่าต้องการแบบไหน ร่างกายของพัคตร์ ชีวิตของพัคตร์ พัทธ์พร้อมจะให้มันเปลี่ยนหรือยัง พัทธ์พร้อมจะเสียสละมันให้เด็กอีกคนหรือยัง”

พัคตร์รั่มภายังกอดพี่สาวตนแน่น เสียงสะอื้นเบาลงแต่ก็ยังมึนน้ำตาหลายนาที่ผ่านไป จึงมีเสียงราบเรียบดังขึ้น

“จบยัง”

เพลงสมุทรหันมองหน้าอคิน รู้ว่าเขาถามเพื่อจะได้ไม่ขัดหากเธอยังพูดไม่จบ แม้จะถามได้นำใช้ตะเกียบพาดเหลือเกินก็เถอะ หญิงสาวตอบเสียงเย็น “ตอนนี้ จบ”

อคินพยักหน้ารับ หันไปทางน้องตน จ้องตาแล้วเอ่ยถาม

“หาเงินเองได้แล้วหรือ”

“ฮะ...” อาการกรอ้าปาก กะพริบตาปริบเหมือนไม่แน่ใจว่าที่พูดภาษาอะไร ยังไม่ได้พูดสักคำตอนที่ชายพูดต่อ

“เรียนยังไม่จบด้วยซ้ำ”

อาการหน้าแห้ง เขามิวิชาที่ดิروبไปสองตัวยังไม่ได้เก็บ อย่งไรก็จบไม่ทันปีนี้...

“ค่าฝากครรภ์ ค่าทำคลอด เอาจากไหน ค่าเลี้ยงดูค่าข้าวของเครื่องใช้ค่าหมอค่าวัคซีน ถ้าไม่ขอพ่อแม่จะเอาจากไหน”

คำถามนั้นใช้น้ำเสียงราบเรียบ ทว่าทำอาการเศร้าสลด ขอบตาเริ่มร้อนผ่าว น้ำตาที่หยุดไปแล้วหยดไหลลงมาอีกรอบ

“เลิกเที่ยวได้หรือ ไปกินเหล้ากับเพื่อนวันเว้นวันกลับบ้านดึกตื่น

เลิกได้ไหม ถ้าเลิกไม่ได้ใครจะช่วยพัคตร์เลี้ยงลูก”

“เลิก ผมเลิกแน่ๆ ผมตั้งใจไว้แล้วว่าเลิก”

อาการตอบด้วยท่าที่มั่นใจ อคินเอียงหน้าเล็กน้อยคล้ายอยากพิจารณาความมุ่งมั่นนั้น ไม่อยากพูดออกไปว่าจะรอดเพราะจะกลายเป็นดูถูกความตั้งใจของน้องเกินไป รู้ว่าตอนนี้น้องอยากเลิกที่แท้จริง แต่ใครจะยืนยันได้ว่าผ่านไป... ไม่ต้องนานหรอก แค่เดือนหรือสองเดือน พัคตร์ร่วมภาอาจยังไม่ทันคลอดด้วยซ้ำ ความอยากที่ยวของน้องอาจ จะกลับมาแล้วก็ได้

“คิดไว้หรือยังว่าจะอยู่กันแบบไหน แม่ไม่ให้พัคตร์เข้าบ้าน บ้านพัคตร์ก็คงไม่อยากให้อินไปอยู่ด้วย จะแยกไปอยู่กันเองเหรอ”

เพลงสมุทรอัปาททำท่าจะแย้ง ทว่าฝ่ามือของอคินที่ตั้งขึ้นน้อยๆ นั้นบอกให้รู้ว่าป็นคราวของเธอที่ต้อง ‘หุบปาก’ ตอนนี้เขากำลังสั่งสอนน้องตัวเองอยู่ อย่าเพิ่งขัด

หลังห้องมีแค่เสียงระอื้นของพัคตร์ร่วมภาสลับกับเสียงสูดจุมุกของอาการอยู่พัก อาการเหลือบมองเห็นพัคตร์ร่วมภาซบป่าที่สาวร้องไห้แล้วคล้ายอยากทำตามบ้าง จึงมองพี่ชายตน แล้วค่อยๆ ถัดตัวเข้าไปหา ทว่าได้แค่ครึ่งทางก็โดนฝ่าเท้ามหาประลัยของที่ยืนเขาไว้ ทำให้เข้าใกล้ไม่ได้อีก ได้แต่มองหน้ากัน และอาการก็เบะให้พี่ชายดู

เล่นเอาอคินถอนใจเฮือก ยอมขยับเท้าออก นั่งนิ่งต่อน้องชายเข้ามาถอดแล้วซบหน้าลงต้นแขนเพื่อร้องไห้ร้องไห้ ครู่หนึ่งอคินก็หันไปมองเพลงสมุทร รวากับเชื่อมจิตกันเพราะเพลงสมุทรก็หันมองเขา สายตาที่สับสนแม้ดูเหนื่อยหน่ายแต่ก็เต็มไปด้วยความเข้าใจ

ลูกคนกลางทั้งคู่ แถมเป็นคนที่ย่อยประสานทุกภาคส่วนในบ้านทั้งคู่ เกิดปัญหาจะรู้ก่อนเสมอแต่เป็นคนสุดท้ายที่จะได้แสดงความยินดี เมื่อมีเรื่องนำยินดี

น้องเลือกบอกเรื่องนี้กับเขาและเพลงสมุทรก่อน ก็เพราะหวังให้

ช่วยผ่อนหนักเป็นเบาเมื่อครอบครัวทั้งหมดรู้เรื่อง... เมื่อพอกับแม่ของทั้งสองฝ่ายรู้เรื่อง

“อยากคุยกันสองคนก่อนไหม” เพลงสมุทรเอ่ยถาม และอकिनก็ย้อนกลับทันควัน “สองคนไหน”

อ้อ เพราะตอนนี้มันมี ‘สองคน’ หลายตัวเลือกสินะ สองคนพี่น้องหรือสองคนคู่รัก

เดี๋ยว... เพลงสมุทรตบแก้มตัวเองเบาๆ สองคนคู่รักคืออากาศกับพัคตร์รัมภา ไม่ได้หมายถึงเธอกับอकिन เธอก็แค่ต้องพูดให้ชัดเจนสินะ “ให้พัคตร์กับอकिनคุยกัน ตกลงกันให้ได้ก่อนว่าจะเอาอย่างไร”

อकिनนิ่งไปครู่ก็พยักหน้าอย่างเห็นด้วย “ดี”

เพลงสมุทรจึงดันไหล่บางทั้งสองข้างของน้องออกแผ่วเบา ส่งยิ้มแล้วบอก “พี่อยากให้พัคตร์คิดให้ดี เอาตัวเองเป็นที่ตั้ง จำไว้ว่าพัคตร์เป็นคนที่ได้รับผลจากการเลือกครั้งนี้มากที่สุด ไม่ว่าจะเลือกทางไหน”

มองหน้าชุ่มน้ำของน้องแล้ว เพลงสมุทรก็ขยับมือเช็ดน้ำตาจากแก้มนวลให้ เอ่ยถามอ่อนโยน “เข้าใจแล้วนะ”

พัคตร์รัมภาพยักหน้ารับ ส่งยิ้มเชียวๆ ให้พี่ เพลงสมุทรจึงลุกยืนสองสาวพี่น้องหันไปมองจึงเห็นว่าตอนนี้อकिनใช้เท้าดันขาน้องเพื่อให้ไกลออกห่างจากตน ยั่งนั่งกอดอกตัวตรงตอนยกเท้าดันไหล่น้องให้หายหลัง ตามด้วยคำกำชับเสียงเฉียบ

“เป็นคนที่คิดแบบคน”

พูดประโยคสั้นๆ ให้น้องตีความแล้วลุกเดินตามเพลงสมุทรออกจากห้องจนถึงหน้าห้องอาหาร ทว่าพอหญิงสาวจะเดินไปไกลกว่านั้นก็ใช้นิ้วเกี่ยวคอเสื้อไว้ รีบบอกเมื่อทางนั้นหันขวับกลับมาตาขวาง

“ชี้เกียดเดิน”

เพลงสมุทรปิดมือเขาออกแล้วหันกลับมาเผชิญหน้า ยังไม่ทันพูดอะไรเขาก็บอก

“คุยด้วยหน่อย”

“ว่ามา”

“คิดยังไง”

“คิดยังไงอะไร”

“เรื่องน้อง”

เพลงสมุทรจ้องหน้าอकिन ยกสองมือกอดอก เอ่ยถามหน้าตาย
“เล่นทวิตเตอร์อยู่หรือ พุดยาวๆ ให้เข้าใจง่ายๆ ในคราวเดียวไม่ได้
หรือไง”

แต่เขาก็ยังไม่ยอมพุด และมองหน้าเพลงสมุทรอยู่อย่างนั้นจน
หญิงสาวต้องถอนใจยืดยาว เออ เธอผิดเองแหละที่หวังจะให้เขาพุด
ยาวๆ ทั้งที่จริงๆ ก็เข้าใจประเด็นเขาอยู่แล้ว

“เพลงรอน้องตัดสินใจว่าจะเอายังไง พักตร์เลือกทางไหนก็ต้อง
ตามนั้นแหละ แล้วก็พุดเรื่องที่อยู่ ไม่ว่าจะยังไงเพลงว่าที่บ้านไม่น่ายอม
ให้พักตร์ไปอยู่ที่อื่น ยิ่งถ้าพักตร์ตัดสินใจจะเก็บเด็กไว้ เรื่องแยกบ้าน
ตัดทิ้งไปได้เลย”

“รู้ แค่พุดให้อินคิด”

เออ เธอผิดเองแหละที่จริงจัง

“อีกอย่าง ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เรา”

เรา... เพลงสมุทรมองหน้าอकिन พยายามแกะคำว่า ‘เรา’ ออกจาก
หู พยายามคิดถึงแค่สิ่งที่เขาต้องการสื่อ ไซ้ ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เธอกับ
เขาสนับสนุนทางเลือกของน้องหรือไม่ “พุดจริงนะ ทางบ้านเพลงไม่มี
ปัญหาหรอก พ่อกับแม่ไม่เคยบอกให้เราเกลียดบ้านพี่คินด้วย”

พุดไปแล้วเพลงสมุทรก็เกือบเผลอปาก แต่พอจะเผลอก็คิดได้ก่อน
ว่าถ้าเผลอเขาจับได้แน่จริงๆ

ตอนนี้หน้าเพลงสมุทรเลยดูเกร็งจนคนมองยกมุกปากนิดๆ อย่าง
ซันๆ... อकिनบอกเสียงเบา “เนียนไปเถอะ”

เพลงสมุทรส่งก้อนให้ออคิน เธอเคยเรียกเขาว่าพี่ แต่ก็หยุดเรียกไปตั้งแต่... ตั้งแต่รู้มั้งว่ายังเรียกยั้งสนิทและอาจยังผูกพัน คุณกันทีไรก็ฟินปากเรียกคุณได้ทุกรอบ แต่ครั้งนี้คงเพราะมีปัญหาของน้องกวนใจสมาธิจึงแตกซ่าน เลยเปลอเรียกเขาพี่

ขณะอคินครุ่นคิด บ้านเพลงสมุทรไม่เคยบอกให้เกลียดบ้านเขาอย่างนั้นหรือ... “บ้านพี่ทำ”

เพลงสมุทรมองหน้าอคิน พยายามแะคำว่าพี่ของเขาออกจากหูอย่างสุดความสามารถ บ้านเขาทำ... คือบ้านเขาบอกให้เกลียดบ้านเธอสินะ

“แม่พี่”

แม่เขา... เพลงสมุทรพยักหน้าช้าๆ ภาพความทรงจำตั้ย้อนกลับมาเป็นฉากๆ

แม่เขา อภิญา คนคนแรกที่ทำให้เพลงสมุทรรู้จัก ‘หวาดกลัว’

เพลงสมุทรในวัยสิบสามปีไม่เคยกลัวสิ่งใด กระทั่งสัตว์เลื้อยคลานอย่างงู ตุ๊กแก เธอรู้สึกลัวว่าตาแป๋วๆ ของมันออกจะน่ารัก เคยไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมีหลายคนรังเกียจรังอนมันนัก

วันนั้นสอบเสร็จวันสุดท้าย สามพี่น้องขอพ่อแม่ไปห้างสรรพสินค้าด้วยกันเพื่อซื้อเกมใหม่มาเล่นช่วงปิดเทอม...

สารตั้งต้นคือมุกมาตา เพราะพี่เข้าไปทักอคินก่อน ก่อนหน้านี้เด็กๆ ไม่เคยคุยกันมาก่อนแม้จะรู้ว่าบ้านอยู่ติดกัน อาจเพราะพ่อแม่ไม่ยุ่งเกี่ยวไม่ปฏิสัมพันธ์ ลูกๆ เลยพลอยไม่ยุ่งกันไปด้วย กระทั่งอคินกับมุกมาตาได้ย้ายมาอยู่ห้องเดียวกัน ทั้งคู่จึงเริ่มพูดคุยกันบ้าง

อคินมากับพี่สาวและน้องชาย ตั้งใจมาซื้อเกมใหม่เหมือนกัน ในมือของอคินมีแผ่นเกมอยู่ และมุกมาตาก็ชี้ด้วยสีหน้าดีใจเพราะเป็นเกมที่เพลงสมุทรรอยากเล่น

‘เพลง นี่ไง เกมที่เพลงอยากได้’

เพลงสมุทรจึงมองเกมในมืออकिन พอเห็นว่าเป็นเกมที่ตนอยากได้ ก็ทำตาวาว เอื้อมมือไปเหมือนอยากจับมันด้วยมือตัวเอง ทว่าอकिन กลับหมุนตัวเอาไปวางหน้าเคาน์เตอร์แล้วบอกคนขาย

‘เอาอันนี้ครับ’ บอกแล้วก็หันไปทางพี่สาวตน ‘พีอีพี’

อาคิราถึงกับขำ ลังเลอยู่นานสองนานเพราะราคาสูงกว่าแผ่นอื่น แต่ก็ไม่กล้าไปปล่อยเพราะรู้ว่าเป็นแผ่นสุดท้ายในร้าน อาคิราแค่กำลัง รอให้อकिनคำนวณในหัวตัวเองให้เสร็จว่าระหว่างซื้อเกมนี้นี้เกมเดียว กับ ใช้เงินจำนวนนี้ซื้อเกมอื่นได้อีกสองเกมแบบไหนดีกว่ากัน แต่พอมีคู่แข่ง ก็ตัดสินใจซื้อทันที ถึงอย่างนั้นอาคิราซึ่งเป็นคนถือเงินก็เข้าไปชำระค่า สิ้นค้าให้ ส่วนมุกมาตาก็บอกคนขาย

‘เอาเกมนี้ด้วยค่ะ’

ทว่าสีหน้าคนขาย สีหน้าอकिनกับอาคิราทำให้มุกมาตาเอะใจ ก่อน ได้ยินคนขายบอกเสียงเบา

‘หมดแล้ว ของใหม่น่าจะเข้าเดือนหน้า’

มุกมาตาหันมองน้องสาวที่ยังยืนซ็อก เพราะอकिनไม่ยอมกระทั่ง ให้จับแผ่นเกม เห็นหน้าแล้วทั้งสงสารทั้งขำ ตอนนี้น้องมองแผ่นเกมใน ถูที่อकिनรับมาตาปรอย ส่วนอकिनก็เอาถุงไปซ่อนไว้ด้านหลัง กลุ่มเด็ก หกคนต่างอยู่หนึ่ง บรรยากาศไม่ดีนัก มีเพียงน้องเล็กของทั้งสองบ้านที่ คนหนึ่งก็กินไอศกรีม อีกคนก็โทรถของเล่นอยู่อย่างไม่รู้ร้อนรู้หนาว

มุกมาตารีบบอกน้อง

‘ไม่เป็นไรเพลง เราซื้อเกมอืมไปก่อน เดือนหน้าที่พามาซื้ออีกที’

แต่เพลงสมุทรเม้มปาก น้ำตาคลอ อาคิราในฐานะที่โตสุดในกลุ่ม ถึงกับสายหน้า จะบอกให้น้องตนยกให้เด็กอีกคนก็กลัวจะใจร้ายกับ น้องตัวเองเกินไป เพราะดูท่าทีแล้วไม่ให้แน่ ถ้าจะให้อकिनคงยื่นให้ตั้งแต่ แรกแล้ว ไม่รีบเอาไปจ่ายเงินแบบนั้น

‘ไปเล่นกัน’ อคินพูดขึ้นในที่สุด ทว่าคำพูดเขาส่งความงุนงงให้ทุกคน เป็นอาคิราที่ขยายความให้เพราะเข้าใจที่น้องบอก

‘เออ จริงด้วย ไปเล่นด้วยกันที่บ้านลิ’

เพลงสมุทรปาดน้ำตา รีบบอกทันที ‘ไป!’

หลังจากนั้นไม่นาน เด็กทั้งหกก็มาสูมหั่วอยู่ที่บ้านเจ้าของแผ่นเกม ช่วงเวลาแห่งความสุขมีอยู่สักชั่วโมงเดียวเห็นจะได้ ไม่นานก็มีเสียงรดตังให้ได้ยิน และอาคิราก็บอก

‘แม่มาแล้ว’

อคินที่กำลังบังคับยานพาหนะในจอเข้าโค้ง จึงยัดเท้าไปสะกิดหลังน้องชายคนเล็กที่ต่อเลโก้อยู่กับน้องสาวคนเล็กของบ้านโน้น รู้ว่าให้อาภากรออกไปรับแม่จะชื่นใจสุด ซึ่งอาภากรก็ยอมลุกแต่โดยดี รีบวิ่งเข้าไปกอดขาแม่ตอนที่เดินเข้าบ้านมา พलगบอก

‘แม่ค้าบ พวกเราพาเพื่อนมาบ้านค้าบ’

‘เธอครับลูก’ อภิญญาตอบเสียงหวาน จับจูงมือลูกชายคนเล็กเดินเข้าด้านใน พलगเอ่ยถาม ‘แล้วเด็กๆ มีขนมกินกันหรือยัง’

มุกมาตาวางอุปกรณ์ควบคุมลงก่อน ในฐานะพี่คนโต แล้วเอื้อมไปยัดอุปกรณ์ควบคุมในมือน้อง ไม่อย่างนั้นคงไม่ลุกมาทำความเคารพผู้ใหญ่แน่ เพลงสมุทรเองก็รีบลุกยืนหันไปทางเจ้าของบ้าน ตั้งใจว่าจะทักทายให้จบแล้วรีบกลับไปเล่นเกมต่อ ทว่า

‘พวกแก!’

เสียงตวาดลั่นนั้น ทำเอาทั้งเพลงสมุทรทั้งมุกมาตาสะดุ้งเฮือก พักตร์รั้มภาที่นั่งอยู่อีกทางก็ถึงกับไกลตัวไปเกาะขาพี่ มองคนที่กำลังชี้หน้าไล่เรียงตัวอย่างตลกใจ

‘ใครอนุญาตให้พวกแกเข้าบ้าน หา!’

เด็กๆ ต่างยืนนิ่งกันไปหมด กระทั่งลูกๆ ของอภิญญาเองก็ยังไม่อ้าปากค้างอย่างตลกใจ อคินที่แต่แรกไม่ได้ปล่อยอุปกรณ์บังคับก็ถึงกับ

ทำมันหลุดมือ

‘ออกไป!’

กระนั้นเด็กทั้งสามก็ยังไม่ยอมทำอะไรไม่ถูกต้อง ก่อนกอดกันกลม เมื่ออภิญญาตรงรี่เข้ามาทูปตีไม่ยั้ง พักตร์รั่มภากริตร้องเสียงหลง เกาะขามุกมาตาแน่น มุกมาตาพยายามกั้นน้อง ขณะเพลงสมุทรรที่กำลังโมโหเห็นจังหวะหนึ่งจึงทูปแขนของอภิญญาเต็มแรง นั่นถือว่าได้ผลไปช่วงหนึ่ง เพราะอภิญญาวิ่งไป ก่อนหันขวับมองเพลงสมุทรร เห็นสีหน้าแววตาเอาเรื่อง ยิ่งดูยิ่งเหมือนใครบางคนทีเธอสาปแช่งอยู่ทุกวันแล้ว โฟโทะสะในดวงตาดำยิ่งโชติช่วง เล่นเอาคนที่เคยกล้าหาญชาญชัยอย่างเพลงสมุทรรถึงกับ... ตัวสั่น

เพลงสมุทรรไม่เคยคิดมาก่อนว่ามนุษย์เราจะดูโหดร้ายได้ปานจะนี้นั้น พอเห็นคนใจร้ายขยับตัว เพราะกลัวว่าพี่น้องตัวเองจะโดนทำร้าย เพลงสมุทรรจึงพุ่งตัวไปชนจนล้มหงายไปด้วยกันทั้งคู่ ก่อนร่างเล็กที่กำลังจะลุกยืนได้กลับหน้าสะบัดแล้วถลาไปกับพื้น เพราะอภิญญาที่ลุกได้ก่อนเข้ามาตบหน้าเต็มแรงตามด้วยการตะโกนลั่น

‘มีใครอยู่ในครวัใหม่ เอามืดมาให้ฉัน!’

มืด... เพลงสมุทรรมึนงไปหมด ได้แต่มองอภิญญาเดินรีไปอีกทาง ปรากฎตัวอีกทีพร้อมมืดทำครวัปลายแหลม เด็กน้อยตัวสั่นเทา มองอภิญญาเงื่องามืดมาทางนี้ ทำไม่ได้แม้แต่การขยับตัวเพื่อก้าวขาหนี รู้ตัวอีกทีก็ตอนมีใครสักคนเข้ามาแบกแล้วพาวิ่งออกนอกบ้าน พอเขาวางเธอที่หน้าประตูรั้วจึงเพิ่งรู้ว่าเป็นอคิน หันมองอีกทางก็เห็นมุกมาตาแบกพักตร์รั่มภาที่ร้องไห้กระจองอแงอยู่ใกล้ๆ สีหน้ายังดูหวาดกลัว

อภิญญาวิ่งตามมา ในมือยังถือมืดอยู่ และเพลงสมุทรรก็ถึงกับร้องไห้โฮ บอกเสียงลั่น

‘กลัว... เพลงกลัว’

อคินก้าวออกจากวงเด็ก ๆ ที่ยังตื่นตกใจ เข้าไปขวางหน้าแม่ไว้

เห็นพี่สาวตนวิ่งกำกุญแจมาทางด้านหลัง ขณะอากาศร้องให้จำอยู่ตรงหน้าประตูบ้าน อคินรีบยกมือขึ้น เรียกเสียงอ่อน 'แม่'

ที่ว่าแม่กลับผลักรอกเขาออก แล้วมุ่งหน้าเข้าไปหาสามพี่น้องที่ยังกอดกันแน่น เจ้ามืดขึ้นสูง และถ้ามันแทงลงโดนใครสักคนคงไม่ดีแน่ อคินรีบโผล่เข้าไปยึดมิดในมือแม่ และแม่ก็หันขวับกลับมาตวาดลั่น

'เอามา!'

'ไม่!' อคินตวาดกลับ พอเห็นว่าแม่ตกใจ อคินก็ตวาดดั่งขึ้นอีก 'แม่หยุดซะที!'

ต่อมาอคินก็เห็นความหวาดกลัวในตาแม่ อาจเพราะเขาไม่เคยเสียงดัง และอาจเพราะเขาสูงเกือบร้อยแปดสิบเซนติเมตรแล้วในวัยสิบเจ็ดปี ประกอบกับเป็นนักกีฬาซอฟต์บอลของโรงเรียน จึงแข็งแรงเต็มที่...

'คิน!'

เพียงแม่ตวาดมา อคินก็ปามิดในมือลงพื้นสนามหญ้าจนเกิดเสียงดังสวบแล้วปักคานิ่งไม่กระดิกแม้แต่น้อย อภิญญาส่งเสียงร้องอย่างตกใจประสานไปกับสามสาวพี่น้อง แล้วพากันเงยบกริบ...

มันทำให้อคินเรียนรู้ ถ้าจะหยุดแม่ที่บ้าเลือด เขาต้องบ้าเลือดกว่า อคินหันไปมองอาคารที่กำลังไขกุญแจประตูเล็กข้างรั้วมือไม้สั้น เห็นสามพี่น้องไปออดกันตรงนั้นอย่างเตรียมพร้อมจะพุ่งตัวออกแล้วได้แต่ภาวนาให้พี่ไขกุญแจเสร็จเสียที มือใหญ่คว้าแขนแม่ไว้ แล้วออกแรงลากพาเข้าบ้าน ออกเดินได้ราวสี่ห้าก้าวก็หันไปมองข้างหลัง ถอนใจอย่างโล่งอกตอนเห็นทั้งสามคนออกไปแล้ว จึงปล่อยมือแม่และยืนนิ่งอย่างตกตะลึงตอนแม่ตบหน้ามาเต็มแรง

อาคารรีบเข้าไปขวางระหว่างแม่กับอคิน สีหน้าบอกชัดว่าไม่ยอมให้แม่ตีน้องอีก สองพี่น้องพากันถอยหลังไปก้าวหนึ่งตอนแม่ชี้หน้า

'อย่าให้ฉันรู้ว่าพวกแกยุ่งกับเด็กพวกนั้นอีก ฉันไม่เอาไว้นั'

แม่บอกแล้วสะบัดหน้าไป กระทั่งอาการที่ร้องไห้อยู่ยังไม่หยุดดู
จนอาศิราต้องส่งเสียงเรียก 'อิน'

รอน้องวิ่งเข้ามาหาจึงกอดไว้ ก่อนหันไปทางน้องอีกคนที่ยืนนั่ง
น้ำตาคลอคลอ แน่ใจว่าไม่ใช่เพราะเจ็บ น้องกลับบ้านด้วยรอยเขียวช้ำ
ตลอดจากลูกบอลกระแทกบ้าง จากการล้มคว่ำคะมำหายในสนาม
น้องไม่ยี่หระต่อความเจ็บปวด แต่นี่เป็นครั้งแรกที่อकिनถูกแม่ทำร้าย
รุนแรง อาศิราจับแขนน้อง บอกเสียงเบา 'เดี๋ยวเอาน้ำแข็งประคบนะ'

อकिनพยักหน้า ถามพี่สาว เสียงยังลั่น 'ทีมเบสบอลมหา'ลัยฟီออฟ
เก่งที่สุดใช่ไหม'

อาศิราตอบรับ ก็ถ้าดูจากการได้เหรียญทองจากกีฬามหาวิทยาลัย
และมีหลายคนได้เป็นตัวแทนแข่งกีฬาแห่งชาติ หลายคนเป็นทีมชาติ
ได้ลงแข่งกีฬาระดับประเทศอีกหลายแมตช์ เธอก็มั่นใจว่าทีมเบสบอล
ของมหาวิทยาลัยเธอเก่งที่สุดแล้ว

'ถ้ามีโควตานักกีฬา ส่งข่าวด้วยนะ'

'ได้... แต่ก็ต้องดูผลการเรียนด้วยแหละ'

ซึ่งอकिनไม่ได้ตั้งใจเรียนนัก เรียกว่าทำแค่พอด่าน แต่หลังจากนี้คง
ต้องปรับตัวใหม่ เขาจะตั้งใจเรียนพอๆ กับที่ตั้งใจซ้อมกีฬา เบสบอล
เป็นกีฬาที่โหดกว่าซอฟต์บอล เขาจะต้องแข็งแรงมากกว่านี้ ต้องแกร่ง
มากกว่านี้

ถ้ามีเหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นอีก เขาต้องปกป้องทุกคนให้ได้!

นั่นเป็นครั้งแรกที่ทำให้ลูกทั้งสองบ้านรู้อย่างชัดเจนว่าพ่อกับแม่
ไม่ใช่แค่ไม่อยากรุงเกี่ยวกัน แต่ยังมีเรื่องไม่ชอบพอกันมาแต่หนหลัง
พอเห็นรอยแดงบนแก้มบวมๆ ของเพลงสมุทร พ่อกับแม่ก็ตั้งใจจะไป
เอาเรื่อง ทว่าอฉิระเป็นฝ่ายมาราบขอโทษและไกล่เกลี่ยด้วยกระเช้า
และเช็คเงินสดจำนวนหนึ่ง เรื่องราวก็จบลงโดยไม่ต้องไปถึงโรงถึงศาล

พอรู้ว่าสองครอบครัวไม่ต้องการเกี่ยวข้องกัน สิ่งที่อยู่ตามมาคือ
 อภิญญาจะมีปฏิกริยารุนแรงที่สุดหากลูกทั้งสองบ้านมีปฏิสัมพันธ์กัน
 ถ้าอภิญญาจะเป็นคนบอกให้ลูกๆ เกลียดบ้านเธอก็ไม่แปลก

“หมอนั่นไม่ฟังแม่บ้างล่ะ”

อคินฟังแล้วได้แต่ถอนใจ... ไม่ฟังแม่เฉพาะ ‘หมอนั่น’ ที่ไหน แต่
 พุดไปก็เท่านั้น จึงพุดเรื่องอื่น “พัคตร์ไม่ได้มาอยู่บ้านพี่แน่”

“ทำอย่างกับเพลงจะยอมให้น้องไป”

อคินนิ่งไปนิดกับคำบอกหนักแน่นนั้น ก่อนเอ่ยถามเสียงจริงจัง

“บ้านเพลงจะยอมให้อินเข้าบ้านไหม”

เพลงสมุทรคิดๆ แล้วยกไหล่ “ไม่น่ามีปัญหา”

“พี่ล่ะ”

ฮะ... เพลงสมุทรนิ่งอึ้ง มองเขาก็เห็นแค่สีหน้าเรียบเฉย แวบตา
 นิ่งสนิท คำอธิบายที่ตามมาก็ราบเรียบ

“เพื่อไปช่วยดู”

อ้อ... “ไม่มีปัญหาหรอก พี่อ๊อฟก็เข้าได้ เข้าได้หมดแหละ”

อคินพยักหน้ารับ จากนั้นก็ยืนอยู่กับเพลงสมุทรเงียบๆ กระทั่ง
 โทรศัพท์สั้นไหวในจังหวะเดียวกัน ทั้งคู่ก็มองดูหน้าจอลงแล้วหันมองหน้า
 เป็นอันรู้กันว่าเข้าข้างในได้เพราะน้องทั้งสองน่าจะมีคำตอบแล้ว อคิน
 สะบัดหน้าไปทางประตูแทนการบอกให้เพลงสมุทรเดินนำ หญิงสาว
 ออกเดินแล้วจึงเดินตาม ทว่าไวพจะดิ่งประตูเปิดให้เพลงสมุทร

หลังเข้าห้องและนั่งลงที่เดิมเรียบบร้อย พักตร์ร่วมภาก็บอกเสียงเบา

“พัคตร์อยากเก็บลูกไว้ค่ะ”

“พิกตร์อยากเก็บลูกไว้ค่ะ”

ทั้งห้องเจียบสนิท เจียบอย่างยาวนาน กระทั่งอคืนยังต้องหันไปมองเพลงสมุทร เห็นเจ้าหล่อนนั่งก้มหน้านิ่งไม่ไหวติง ไม่รู้เลยว่าคิดอะไรอยู่ รู้แค่ว่าไม่มีความสุขใจอยู่ด้วยแน่ มือชายหนุ่มขยับคล้ายจะยกก่อนกำมือแน่นเพื่อห้ามตัวเอง *ซินยกมือลูบผมเพลงสมุทรตอนนี้ มีอกับชะตาเขาขาดพร้อมกันแน่*

ที่สูดอคืนก็ถามเสียงเบา “เอาไง”

เพลงสมุทรหันมองคนถาม จ้องนิ่งๆ อยู่ครู่ก็ยกไหล่ แล้วหันไปพูดกับน้องๆ ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ไร้อารมณ์ดีหรือร้ายให้จับได้

“เราต่างฝ่ายต่างบอกครอบครัวตัวเองก่อน”

อากาศมีปัญหาทันที

“ผมอยากพาพิกตร์ไปด้วยเลย ไปยืนยันว่าผมรักพิกตร์จริงๆ”

“ปัญหาไม่ได้อยู่ที่นายรักหรือไม่รักพิกตร์” เพลงสมุทรย้อนอากาศทันควัน อยากแหวกให้ลั่นว่านายยังไม่เข้าใจสถานการณ์บ้านตัวเองอีกหรือไง ทว่าก็ไม่อยากให้การกลายเป็นการทำลายขวัญกำลังใจ

ทั้งของอาการและของน้องสาวตัวเอง หญิงสาวกล้ากลืนถ้อยคำตามอารมณ์ลงคอ หยิบแก้วชามาจิบเครื่องดื่ม จิบไปแล้วรู้สึกไม่พอใจจึงเทน้ำชาที่เหลือพรวดเดียวลงคอ แล้วกระแทกแก้วลงกับโต๊ะ ทำเอาเด็กทั้งสองคนสะดุ้ง

และอาการที่เห็นท่าไม่ดีจึงมองพี่ชายตน เรียกเสียงเบา “พี่คิน...”

อคินมองหน้าน้องอยู่ครู่ก็เอ่ยถาม “ถ้าแม่อาละวาดจะอย่างไร”

“ก็...” อาการอ้าอึ้งขณะมองหน้าพี่ชาย ปกติแล้วถ้าแม่อาละวาดคนที่เอาแม่ลงได้ก็คือพี่ แต่ก็กลัวว่าหากบอกว่าให้พี่ชายช่วยก็จะกลายเป็นโยนความรับผิดชอบ

เพลงสมุทรทามน้ำเสียงจริงจัง “ทำไมจะอัดทุกอย่างในคราวเดียว นายพาทักตร์เข้าบ้านแม่ นายก็คงโมโหจะตายแล้ว ยิ่งบอกว่าพัคตร์ต้องคิดว่าแม่นายจะเป็นยังไง”

“เราไม่รู้นี่ แม่อาจจะมีใจก็ได้”

การเถียงอุบอิบนั้นเล่นเอาเพลงสมุทรตาลอย อยากรพาดตะเกียบใส่อาการอีกแต่ก็หมดแรงแล้ว จึงหันไปทางน้องตน เอ่ยถาม “พัคตร์ว่าไง จะไปลุยดงกับระเบิดพิสูจน์ความรักพร้อมอินเลยไหม”

“ไม่ใช่แบบนั้น...”

อาการท้วงเสียงอ่อน และเงียบกริบตอนเพลงสมุทรทามย้อนด้วยน้ำเสียงและท่าทางเอาเรื่อง

“แล้วมันแบบไหน นายคิดแต่จะพาทักตร์ไปเพื่อพิสูจน์ความรัก แล้วนายคิดใหม่ว่าถ้าแม่นายไม่ยอมรับ ก็เท่ากับพาทักตร์ไปให้แม่นายตำ คิดใหม่ว่าถ้าเจอแบบนี้พัคตร์จะเสียใจแค่ไหน”

“แม่อาจจะไม่...”

ทว่าคราวนี้อคินพูดแทรกน้องให้เพลงสมุทรเสียเอง

“ถึงบอกว่าเป็นดงกับระเบิดไง เข้าใจยากหรือ”

เสียงเยียบเย็นของพี่ทำเอาอาการเงียบกริบ หันไปสบตาคนรัก

ของตนที่ตาแดงบวมเป่งไปหมดแล้วถอนใจยาว บอกเสียงเบา

“แล้วแต่พัคตร์”

พัคตร์รัมนานิ่งคิดอีกครู่ก็บอกความเห็นตน “พัคตร์เห็นด้วยกับพี่เพลง เราแยกย้ายกันไปเคลียร์บ้านเราก่อน ดีกว่าไปลุยดงกับระเบิดด้วยกันทั้งที่ยังมีทางอื่นให้เดิน ถึงจะอ้อมหน่อยแต่ก็ปลอดภัย”

อาการพัยกหน้ารับอีกครั้ง ส่วนเพลงสมุทรก็ถึงกับกำหมัดแล้วยกขึ้นนวดคิ้วตัวเองอย่างต้องการคลายความปวดหัว มาหยุดก็ตอมน้องกระเถิบตัวเข้ามาถอดไว้อีกครั้ง

“พัคตร์ขอโทษนะ พัคตร์ไม่ได้อยากทำให้พี่เพลงเครียดไปด้วย”

เพลงสมุทรถอนใจยืดยาว ไม่รู้แล้วว่าวันนี้ถอนใจไปที่รอบ ยกมือขึ้นลูบหลังน้องเบาๆ แล้วบอก “ถ้าตัดสินใจเก็บเด็กไว้พัคตร์ก็ต้องดูแลสุขภาพตัวเองดีๆ นะ ไม่ต้องเครียดเรื่องอื่น โฟกัสแค่ตัวเองกับลูก”

พัคตร์รัมนาสะอื้นอีกครั้ง รับรู้ได้ถึงความรักของพี่สาวที่ส่งมาให้ประโยชน์นั้นเหมือนเป็นคำมั่นว่าพี่จะแบกรับความเครียดทั้งหมดที่จะเกิดขึ้นไว้ให้ ไม่ว่าจะความเครียดนั้นจะเกิดจากอะไร

สองพี่น้องหันไปมอง เมื่อได้ยินเสียงที่เกิดจากอาการถัดตัวบนพื้นเสื่อทาทามิ เห็นเขากระเถิบเข้าหาพี่ชาย และเห็นภาพเดิมอีกครั้งคืออकिनยื่นเท้าไปยันขาน้องไว้ไม่ให้เข้ามาถอด ครั้งนี้อาการไม่เบะไม่ตี้อจะเข้าไปถอดอकिनให้ได้ แต่เอ่ยถามเสียงเบา

“พี่คินช่วยพุดกับแม่ได้ไหม”

ให้ตายเถอะว๊ว! เพลงสมุทรคว้าตะเกียบแล้วไผ่ผ่านตัวคินไปเพื่อพาดมันใส่อาการไม่ยั้ง ขณะปากดำไม่หยุด

“ไอ้เด็กนี้ ทีตะก็จะพาน้องฉันไปเจอแม่ ทำเป็นว่าข้าแน่มากข้าปกป้องลูกเมียได้ ตอนนี้จะให้พี่ชายช่วยพุด คนทำน้องฉันท้องมันนายไม่ใช่พี่ชายนายนะว๊ว แบบนี้มันเรียกปิดความรับผิดชอบ”

เพลงสมุทรหยุดมือ เพราะตอนนี้อาการขยับหนีไปชิดมุมห้องที่

เธอเอื้อมไปไม่ถึงแล้ว หันมองข้างหลังก็เห็นน้องจับขาเธอไว้ข้างหนึ่ง มีแรงรั้งเบาๆ ใ้รู้ว่าน้องพยายามห้าม

เดี๋ยว ตอนนี้อาจารย์ข้างหนึ่งเธอยกขึ้นจากพื้น มีน้องดึงอยู่ ขาอีกข้างก็ไม่ได้มั่นคงนัก ทำไมเธอลงยึดตัวไปตีอากาศได้อยู่ล่ะ... เพลงสมุทรกัมลงมองเอาตัวเองก็เห็นท่อนแขนของอकिनพาดผ่าน ก่อนได้สติจนรู้ว่า เป็นเพราะอकिनรับน้ำหนักไว้ให้ ไม่อย่างนั้นคงหน้าก็มไปแล้ว

หญิงสาวรีบถอยกลับมานั่งที่ เห็นแล้วแหละว่าแขนเขายังยกรอดคงกลัวว่าเธอจะสะดุดแล้วหน้าพาดพื้น แต่ก็ต้องทำเป็นไม่สนใจ หันไปมองเหยื่ออารมณ์ของตนที่นั่งขดตัวอยู่มุมห้องแล้วอดใจไม่อยู่ จึงปาตะเกียบในมือให้ปลิวหรือไปทางนั้น พยายามสุดลมหายใจเข้ายาวๆ เพื่อระงับความโมโหโทโสของตน

ยิ่งเห็นว่าอากาศยังเด็กและต้องพึ่งพาคนอื่นแค่นั้น เพลงสมุทรก็ยิ่งโกรธ ต่อไปเขาจะใช้ชีวิตคู่กับน้องเธออย่างไร จะดูแลรับผิดชอบลูกตัวเองอย่างไร ยิ่งคิดสมองก็ยิ่งร้อนจี๋จนแทบระเบิด ปิดมี้อकिनที่ยื่นมาตบป้าเธอทิ้งอย่างรวดเร็ว หันไปค้อนใส่เขาค่าที่เป็นพี่ชายของคนก่อเรื่อง พอเห็นมือเขายื่นมาอีกก็ตะปบมี้อลงตะเกียบอีกคู่ที่ยังอยู่ในซองกระดาษ จริงๆ มันอยู่ตรงหน้าอकिनด้วยซ้ำ

ผลคืออากาศที่กองอยู่มุมห้องยกเข้ากับมือขึ้นอย่างจะปกป้องตัวเอง ส่วนอकिनยกสองมือขึ้นแทนการบอกว่ายอมแพ้ จะไม่แตะเนื้อต้องตัวให้ระคายใจอีก แม้จุดประสงค์จะเพื่อปลอบใจ รวมถึงอยากให้เจ้าหล่อนคลายความหัวร้อนลงหน่อย กลัวว่า... “เดี๋ยวตัวเอง”

เขาเป็นห่วงกลัวเธอกรดเกินแล้วจะปวดท้องจนตัวเอง...

เพลงสมุทรรับรู้ หญิงสาวจึงสงบสติอารมณ์ พอลงใจเย็นลงแล้วก็หันไปทางน้องตน “จะกลับเลยไหม”

พักรักรัมาหันไปสบตากับอากาศ ซึ่งเขาก็มองหน้าทุกคนที่อยู่ด้วยกัน ชีมือไปที่อาหารบนโต๊ะอย่างกล้าๆ กลัวๆ พุดเสียงเบา

“กะ... กินก่อนดีไหม”

บอกไปแล้วพอเห็นสายตาของเพลงสมุทรทำท่าจะกลายเป็นอีโต้ ลับคอตน ก็รีบพูดต่อ “พัคตร์ยังไม่ได้อะไรเลย... จะหิว”

อ้อ... รู้แบบนี้เพลงสมุทรเลยมองหน้าพัคตร์รั้มภา ยังไม่ทันถาม ก็ได้ยินเสียงหนึ่งตอบคำถามให้ *เสียงท้องร้อง* เห็นน้องยิ้มเจื่อน ยกมือลูบท้องพลาบมองอาหารบนโต๊ะก็อดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้ ไม่ว่าจะจะมีเรื่องหนักหนาแค่ไหนคนเราก็ต้องกิน การที่น้องยังหิว ยังอยากอาหาร ถือเป็นสัญญาณที่ดีว่าน้องไม่เครียดจนเกินไป “งั้นกิน”

ทุกคนทำท่าจะเข้าประจำที่ ขณะอकिनหยิบจานที่เป็นของสดออก ด้วยเวลาที่ผ่านไปนานของสดอาจไม่สดแล้ว ยิ่งพัคตร์รั้มภาตั้งครรภยั้งควรเสียง เกิดท้องเสียอาหารเป็นพิษขึ้นมาอาจกลายเป็นเรื่องใหญ่ บอกทุกคนที่มองอย่างงงๆ เพียง “สั่งใหม่”

เท่านั้นอาการก็รู้สึกจอบเปิดประตูเรียกพนักงาน ขออุปกรณ์การกินชุดใหม่กับเล่มเมนู พอได้มาก็ส่งเล่มเมนูให้พี่ชายตนแล้วหอบอุปกรณ์ทั้งหมดเข้าห้อง

อकिनนั่งดูเมนูอยู่หน้าประตู สั่งอาหารชนิดเดียวกับที่ตนเก็บไป สั่งที่ตนอยากกิน ไม่ลืมหันไปทางสองสาวที่นั่งมองอยู่แล้วเอ่ยถาม

“เอาอะไรเพิ่มไหม”

“ซูปาค่ะ”

อकिनพยักหน้ารับคำขอของพัคตร์รั้มภา แล้วหันไปมองเพลงสมุทร ซึ่งส่ายหน้าแทนการบอกว่าไม่อยากสั่งเมนูใดเพิ่ม อकिनจึงสั่งรายการสุดท้ายกับพนักงาน “โรลกุ้งเทมปุระ”

ของโปรดของเธอ... เพลงสมุทรหันไปมองแผ่นหลังของอकिनที่กำลังสั่งเล่มเมนูคืนพนักงาน รอจนเขาหันกลับมา ได้สบตากันอยู่ครู่ จึงค่อยเบือนกลับมาสนใจน้องทั้งสองคนที่กำลังเก็บกวาดพื้นที่บนโต๊ะให้พร้อมกิน เห็นการพูดไปยิ้มไป ช่วยหยิบจับข้าวของโดยไม่เกี่ยงจน

อาการแสดงออกชัดเจนมากกว่าว่าไม่อยากให้พัคตร์รักษาทำสิ่งใด
นั้นทำให้เพลงสมุทรมีรอยยิ้ม ผ่อนคลายขึ้น กังวลกับอนาคตน้อยลง

แต่ความเครียดน่าจะส่งผลกับเธอแล้ว ในท้องเธอกำลังมีสงคราม
กรดเกิดขึ้น เพลงสมุทรเปิดกระเป๋ายิบยาลดกรดในกระเพาะมาแกะ
มือหนึ่งคว้าแก้วชาทว่าไม่ทันได้ทำอะไร เพราะมือใหญ่ของอคินยื่นมา
กดปากแก้วไว้ พยายามดึงออกอยู่สองสามรอบ พอแน่ใจว่าขยับแก้ว
ไม่ได้ก็ยอมแพ้ *เอาเลย แล้วแต่เลย ไม่ให้กินก็ไม่กิน*

“อิน”

แค่ที่เรียกชื่ออาการก็วางทุกอย่างแล้วหันไปมองพี่อย่างพร้อม
รับคำสั่ง

“น้ำเปล่าหน่อย”

อาการรลุกทันที ไม่นานก็กลับเข้ามาพร้อมเหยือกน้ำเย็นที่ร้านมี
ไว้บริการ... เพลงสมุทรเลยมีน้ำเปล่ากินยา

หลังอาหารทั้งหมดที่สั่งมาวางเรียงบนโต๊ะ อคินก็บอกเสียงเบา

“เลี้ยงนะ”

พอสายตาอีกสามคู่หันมามอง อคินค่อยบอกต่อ “ฉลองให้หลาน”

พัคตร์รั้มภา กับอาการยิ้มแป้น เพลงสมุทรเห็นน้องยิ้มแล้วพลอย
ยิ้มได้ไปด้วย มัวแต่เครียดจนลืมไปว่าในอีกมุมก็อาจถือว่าเป็นเรื่องน่า
ยินดี น้องกำลังจะมีลูก เธอกำลังจะมีหลาน อยากขอบคุณที่อคินสะกิด
ให้เห็นมุมนี้ *แต่...*

เพลงสมุทรหันไปทางอคิน “ระดับคุณอคิน ถ้าจะฉลองให้หลาน
อย่างน้อยก็น่าจะทองสักสิบบาทไหม”

อคินเหลือบมองเพลงสมุทร เอ่ยถามหน้าตาเฉย “หารกันไหมล่ะ”

เพลงสมุทรหรีตตามองอคิน ไต่กลับอย่างไม่ยอมแพ้ “ถ้าฉันเป็น
ยี่สิบบาทไหมล่ะ”

คิดว่าอคินจะกลัวหรือ “ได้”

“ดีล” เพลงสมุทรบอกแล้วหันไปทางน้องสาวคนที่ยกมือรอรอย่าง
รู้งาน จึงยิ้มขำแล้วตีมือตนเองไป พลังกำซบ “คืนพี่ลิบเอ็ดบาท”

พักรักรัมกายกมือทำสัญลักษณ์โอเค แล้วหันไปหัวเราะคิกคักกับ
อาการ ส่วนคนอื่นที่รู้ตัวว่าพลาดทำสัญญากับปีศาจไปแล้วก็สายหน้า
พึมพำ

“ของหลานก็จะเอา”

“แหม ไม่เอาตอนนี้จะมีโอกาสได้ทองฟรืดอนไหนอีก”

เพลงสมุทรบอกพลังคิบโรลเทมปุระกึ่งเข้าปาก พลันชะงักเมื่อ
ได้ยินคำตอบจากอกิน

“ตอนแต่งงาน”

หญิงสาวหันไปมองหน้าเขา ตะเกียบที่คิบของกินยังคงคาอยู่ในปาก
แก้มยังตู่เพราะโรลเทมปุระชิ้นโตยังค้างอยู่ข้างใน และเกือบล้าลัก
เมื่ออกินพูดอีก

“ลีนสอดใจ ไม่เอาเหอ”

ละ... แล้วลีนสอดของเธอมันเกี่ยวอะไรกับเขา ไม่ใช่ว่าเขาจะเป็น
เจ้าบ่าวของเธอเสียหน่อยนี้ แล้วมายิ้มมุมปากหัวเราะที่ใส่เธอทำไม
เพลงสมุทรรีบหันหน้าหนี เคี้ยวอาหารที่ค้างอยู่ในปากลงคอ มือที่คิบ
แซลมอนสดชะงักเมื่ออกินพูดขึ้นอีกครั้ง

“กินให้อิ่มตอนยังมีโอกาส”

ไม่ใช่เฉพาะเพลงสมุทรที่ชะงัก แต่อาการกับพักรักรัมภาก็ชะงัก
ไปด้วย โดยเฉพาะอาการที่กินน้ำลายลงคออีกใหญ่ ไม่นั่นใจว่าที่
สื่อสารกับใคร กับคนทั้งห้อง หรือว่ากับตนคนเดียว ทว่าอกินไม่ได้พูด
อะไรอีกแม้สายตามีคำถามสามคู่ยังจับจ้องอยู่ เจ้าของสายตามีคำถาม
ได้แต่หันมองกันไปมา ก่อนเพลงสมุทรจะเข้าใจคนแรก จึงลุกไปเปิด
ประตูแล้วบอกกับพนักงานที่เข้ามาบริการ

“เอาแบบนี้มาอีกชุดค่ะ”

เพราะประโยคของอकिनนั้นบอกชัด ตอนนี่ยังกินได้ก็กิน เพราะ
หลังจากพอกับแม่รู้เรื่องแล้วก็ไม่ว่าจะมีรสุมอีกก็ลูกให้ฟ้าฟัน
แล้วไหนๆ เธอก็ไม่ได้เป็นคนจ่ายมือนี่ด้วย จะกินให้สาแก่ใจ!

เพลงสมุทร ออกจากห้องน้ำ เป่ามมจนแห้งสนิทแล้วจึง
กระโดดขึ้นเตียง กลิ้งตัวไปหยิบโทรศัพท์มือถือมาดู เห็นข้อความจาก
มุกมาตาก็รีบเปิดอ่าน เพราะก่อนจะอาบน้ำเธอส่งข้อความไปถามพี่ว่า
พรุ่งนี้จะกลับบ้านหรือไม่

‘อยากให้กลับบ้านเธอ มีอะไรหรือเปล่า’

ถ้าบอกตอนนี้พี่ต้องทิ้งร้านเล่นกลับมาบ้านทันทีแน่ และสุดท้าย
พัคตร์รั้มภาจะต้องรู้สึกผิดอีก ไว้พรุ่งนี้พี่กลับบ้านแล้วค่อยว่ากันดีกว่า
เพลงสมุทรจึงพิมพ์ข้อความตอบกลับ

‘มีแหละ แต่ไม่ด่วน พรุ่งนี้พี่แม่กลับจากทริปด้วย มากินข้าว มา
เอาของฝาก’

‘อ้อ โอเค เจอกัน’

เพลงสมุทรส่งสติ๊กเกอร์หัวใจตอบกลับ ไล่เช็คข้อความอื่นอีกครู่
ก็หันไปมองทางระเบียงห้องตน... สายตาดหยุดอยู่แค่ผ้าม่าน ทว่าหัวใจ
มองไปไกลกว่านั้น ไกลเท่าระเบียงห้องฝั่งตรงข้ามของบ้านหลังติดกัน
นี่แหละ

‘โพระเบียงห้องเขาเปิด... เพลงสมุทรดึงแคม่านบางปิด ยังไม่ทัน
ดึงม่านกันแสงปิดทับอีกชั้น จึงยังพอเห็นความสว่างที่วาบขึ้น หญิงสาว
นั่งมองมันอยู่อีกครู่ก็ก้มดูหน้าจอโทรศัพท์เมื่อมันลั่นครี๊ด พอเห็นว่า
ใครส่งข้อความมา เพลงสมุทรก็หันออกไปมองนอกระเบียง จับจ้องจุด
ที่เพ่งสว่างขึ้นเมื่อครู่

‘บอกหรือยัง’

เขาชี้เกยจพูดแล้วยังชี้เกยจพิมพ์อีกเธอ เอาชี เพลงสมุทรจะ